

Acollir els turistes: repte d'Església

La mobilitat humana condiona el paper tradicional de les parròquies

La Pastoral del Turisme és essencialment un servei orientat als turistes, però té altres objectius. Preveu el fenomen de la mobilitat humana tant pel que fa als caps de setmana i segona residència com al turisme de masses i de temporada i intenta donar-hi una resposta adequada. L'Estat espanyol acull més turistes que Itàlia, i Catalunya en concret és un indret on proliferen les segones residències. L'any 1998 Espanya va rebre 70,9 milions de visitants estrangers. Aquests fets condicionen el paper tradicional de les parròquies i demanen als seus responsables que siguin imaginatius i siguin capaços d'oferir celebracions de qualitat, espais de silenci i pregària, recursos humans i locals en condicions. El màxim responsable d'aquesta pastoral a l'Estat espanyol és Mn. Salvador Batalla, que ens explica que aquesta és un repte eclesial i social ineludible.

Pàg. 2, 3 i 5-6

Foto: Miriam Díez

La XIII Missa Internacional Oikoumene de Roses va acollir molts turistes.

A Santiago, els joves aposten per Crist

La Trobada Europea de Joves '99 en el context d'una ciutat com Santiago de Compostel·la no pot més que donar nombrosos i bons fruits. L'apòstol no ha desaprofitat l'ocasió per sembrar amb la Paraula de Déu els cors dels joves que hi van assistir. Prop de 50.000 joves de tot Europa es van acostar a Santiago per rebre un encàrrec important del papa Joan Pau II i

de tota l'Església, «oferir l'Evangelí de Crist encarnat en la vostra vida amb tota la seva radical novetat». Una aposta forta que els joves van acollir amb entusiasme i alegria, encoratjats pel mateix Jesús, que no cessava de repetir-los a través dels bisbes allí presents: «No tingueu por.»

Pàg. 15-17

Ha mort el jesuïta Lluís Antoni Sobrero

Després de llarga malaltia soferta exemplarment, ha mort el pare Lluís Antoni Sobrero, SJ, apòstol incansable de Crist, deixant una estela de bon record i estimació arreu on havia exercit les seves múltiples activitats.

Fou fundador i director d'ESADE

(1958). Consiliari de l'Obra de la Visitació, i fundador i primer consiliari de Vida Creixent. Escriptor fecund, deixa diversos llibres dedicats principalment a la gent gran i als jubilats.

Pàg. 21

Sumari

Pàg. 7 Àfrica demana ajuda a Europa

Pàg. 9 El purgatori, una etapa de purificació

Pàg. 18 Cinc campanes noves a Balaguer

Pàg. 20 Primera trobada d'Operaris joves a Tortosa

Pàg. 25 Montserrat, l'art d'una orografia única

Editorial

«Jesús es presentà a la platja» (Jo 21:4)

Si repassem els textos del Nou Testament, ens trobem Jesús molt vinculat a la platja. En moltes ocasions, el Senyor ens apareix en aquest lloc, vora el mar, al costat dels seus deixebles, parlant a les multituds, o preparant-se per embarcar-se aigües endins.

No és d'estranyar, la geografia del país de Jesús, que avui anomenem «Terra Santa», ho afavoreix, perquè una bona part del territori té mar ben a prop seu, ja sigui la mar Mediterrània, la mar Morta, o el llac de Genesaret. D'altra banda la condició de pescadors d'uns quants deixebles de Jesús, encara propicia més que el Senyor parli contínuament del mar i de la pesca, i que compari la tasca de l'Evangelitzador amb la de «pescador d'homes».

Parlar d'un Jesús que passeja per les platges no és, doncs, una imatge estranya als evangelis. Però potser, expressions com «Jesús es presentà a la platja» aplicades al nostre temps sobtarien força més.

La imatge que tots ens hem fet de la platja, està molt vinculada a les vacances, a l'estiu, al bon temps, al descans... Molt diferent del sentit que tenia per als contemporanis de Jesús. La platja, en el nostre temps, és aquell lloc desitjat per tants ciutadans, que esperen el moment per posar-se dins l'aigua per desconnectar de la feina i de molts maldecaps, i gaudir d'una estona de sol i tranquil·litat.

La platja és ahora un lloc que associem al turisme, perquè són molts els que arriben als llocs costaners, provinents de terres més o menys

llunyanes. Hi ha qui fa uns quants quilòmetres per arribar a l'aigua, però d'altres potser en fan centenars. I també ens trobem amb aquells que travessen fronteres i fins i tot continents per arribar a les platges més desitjades.

Però no podem oblidar que molts d'aquests turistes propers o llunyans són cristians o tenen inquietuds espirituals. Per a tots ells, la platja no pot ser un territori on no puguin viure i celebrar la seva fe. Per això l'Església està fent un esforç, que encara haurà d'intensificar més, per donar resposta a aquesta necessitat.

Moltes esglésies en territori de platges s'omplen aquests dies de cristians arribats dels països més diversos. Es tracta d'una experiència realment enriquidora, on hom s'adona de la catolicitat i universalitat de la nostra Església. A més queda completament demostrat que platja i precepte dominical no estan renyits, sinó que es troben en perfecta harmonia.

La Pastoral del Turisme és, doncs, molt important, perquè a l'estiu no és minoritària sinó que aplega milions de ciutadans de tot el món, molts dels quals cal atendre cristianament amb molta cura. Si som capaços de donar atenció a tots aquests turistes, de donar qualitat a les celebracions on participen, i de mostrar una imatge d'Església acollidora, on tothom pugui sentir-se com a casa, sense necessitat de fer un trencament en l'estil de vida del turista, haurem fet un fantàstic servei pastoral i alhora haurem aconseguit que el mateix Jesús, vint segles després, continuï passejant-se per les platges, en aquest cas, per les nostres.

Sumari

7

Àfrica demana ajuda a Europa

9

El purgatori, una etapa de purificació

18

Cinc campanes noves a Balaguer

20

Primera trobada d'Operaris joves

25

Montserrat, l'art d'una orografia única

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Glòria Carrizosa (coordinació), Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Miriam Díez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Manuela Vázquez, MADRID; Jean Pierre Denis, PARÍS; Lluís Serra, ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronati i Guillem Soler, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: germà Adrià, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Gerard Redó, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggari, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.ibernt.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Deixem que els turistes s'apropin a Jesús

■ La Pastoral del Turisme, un servei en creixement

L'Estat espanyol rep més turistes que els Estats Units i és en aquests moments el segon destí turístic mundial, tal com ha anunciat l'Organització Mundial del Turisme (OMT). Aquestes dades demanen una reacció social i eclesial que no es fa esperar.

Parlar avui del turisme és fer referència a la persona i a la seva capacitat de viure amb creativitat el temps lliure, anar a l'encontre d'altres persones, interessar-se per altres cultures... La Jornada Mundial del Turisme de l'any passat animava l'Església a

compartir la reflexió sobre el turisme com a activitat al servei i en benefici de tothom. Qui viatja busca descans i tranquil·litat, però també aprendre, deixar-se impregnar per altres cultures i paisatges i obrir-se a la diferència.

La Pastoral del Turisme ha de tenir com a punt primordial el missatge evangèlic. Mn. Salvador Batalla, responsable estatal d'aquest àmbit pastoral, afirma que «els pobres han de tenir la prioritat de disposar de dies de lleure». Els impulsors d'aquesta pastoral consideren que cal defensar el dret a les vacances per a tots i assumeixen que, tot i no poder-se implicar directament en l'ajut de les vacances per als més desfavorits, ha d'incitar la comunitat creient als ajuts pertinents per a associacions de disminuïts, marginats i persones amb pocs recursos econòmics.

Tot i que la mobilitat humana és tan significativa, Mn. Salvador Batalla lamenta que no es tingui prou en compte: «El greu problema és que el Concili de la Tarraconense va estructurar Catalunya en un món urbà i en un altre rural» i considera que aquesta divisió és falsa perquè Catalunya pertany majoritàriament al món terciari i de serveis on s'inclou la indústria turística.

El Concili Provincial Tarraconense (CPT) va demanar que s'intensifiqués l'atenció a la Pastoral del Turisme per tal d'orientar, promoure, ajudar i coordinar aquesta pastoral a Catalunya, tan afectada per la mobilitat i pel turisme (145). Els bisbes van encomanar també als delegats diocesans que preparessin un directori de Pastoral del Turisme tenint en compte la centralitat de la litúrgia, la qualitat i la dignitat de les celebracions, els recursos, l'acolliment obert i el respecte per la identitat de la comunitat local diocesana i la valoració dels santuaris i dels altres llocs de culte no parroquials.

Els fruits ja han començat, i són molts els hotels i residències que ja ofereixen la Bíblia i horaris de celebracions per als seus clients.

Acolliment, diàleg, col·laboració

Aquesta pastoral centrada en el turisme reparteix els seus objectius a atendre el turista, vetllar per les dures

Foto: Juan Lafita

L'Estat espanyol rep més turistes que els Estats Units.

condicions dels treballadors —especialment horaris— i sensibilitzar la comunitat eclesial pel que fa als valors que aquesta representa de respecte i dignitat de tota persona. La Pastoral del Turisme té també una dimensió ecumènica i interreligiosa i té la tasca de crear xarxes, sumar esforços i incentivar la col·laboració de tots els agents que en formen part.

Dins les experiències pastorals a casa nostra, destaca la convocatòria de misses internacionals. Calella de la Costa, capital turística del Maresme, compta amb una Missa Internacional que prepara acuradament un grup de seglars residents. La missa té l'objectiu d'oferir un espai per conèixer i pregar. Als hotels i càmpings es poden trobar horaris i fulletons d'aquesta celebració

que empra dotze idiomes només en la salutació inicial.

Una altra experiència remarcable és la Missa Oikoumene de Roses. Aquesta celebració volia ser en els seus orígens un acte ecumènic obert a totes les con-

fessions, tot i que finalment és una missa oberta a tothom però no és pròpiament ecumènica, malgrat el sobrenom d'Oikoumene i la capacitat de congregar persones de procedències tan diferents.

ERMEC

DIV. DE RELLOTGERIA I
AUTOMATITZACIÓ

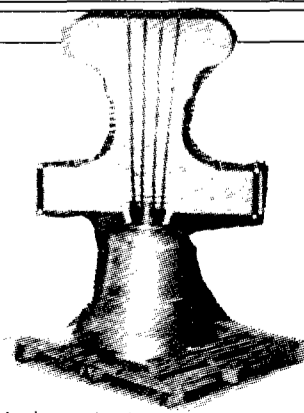
**Experiència,
Tradició i
Tecnologia**

Tots els serveis per al seu campanar:

- Campanes noves
- Soldadura de campanes històriques
- Jous i batalls
- Automatismes
- Relotgeria monumental

Des de la més gran a la més petita, per a nosaltres totes són importants.

Alcalde de Móstoles, 42, baixos - 08025 Barcelona - Tel. 934 501 600
Fax 934 330 885 - ermec@ermec.com — <http://www.ermec.com/campanar>

Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

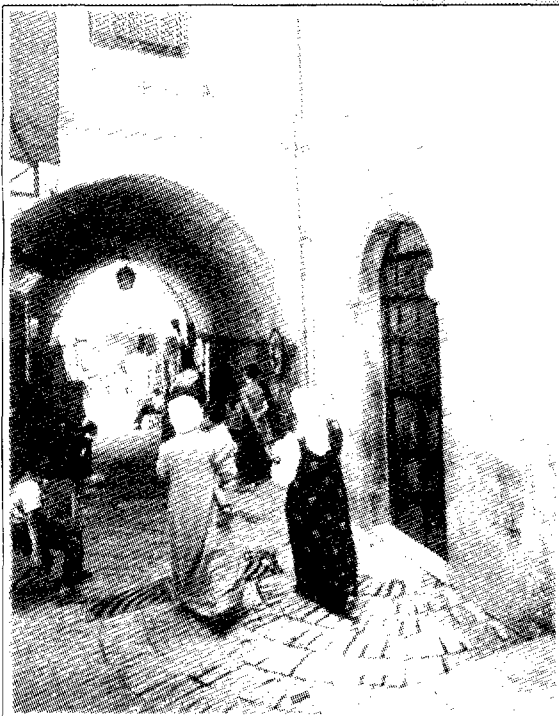

MERCATRAVEL S.A.

«PELEGRINS DE LA PARAULA» AL PAÍS DE JESÚS

Del 2 al 9 d'agost

TERRA SANTA

Una bona manera de
preparar-se per al Jubileu
de l'any 2000

Altres dates:

Del 17 al 24 d'octubre

Del 7 al 14 de novembre

Del 27 de desembre al 3 de gener

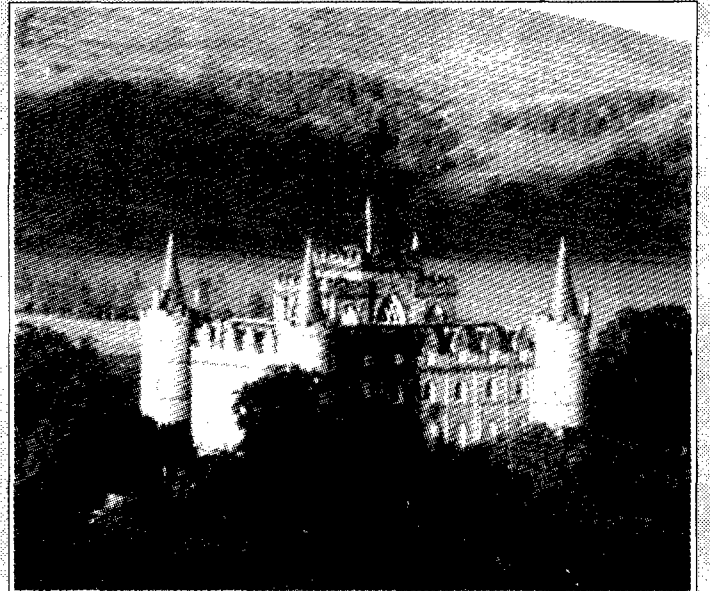
UN INDRET DIFERENT, BEN SINGULAR.

Del 2 a l'11 d'agost

ESCÒCIA

Castells i palaus
Rius i cascades
Destil·leries i prats
Trens i ferris
Llacs i muntanyes
Monuments de
tota mena

Un país on amb prou feines
arribà la romanització

DESCOBRIR UN ANTIC IMPERI

De l'1 a l'11 d'octubre

VIATGE AL MARROC

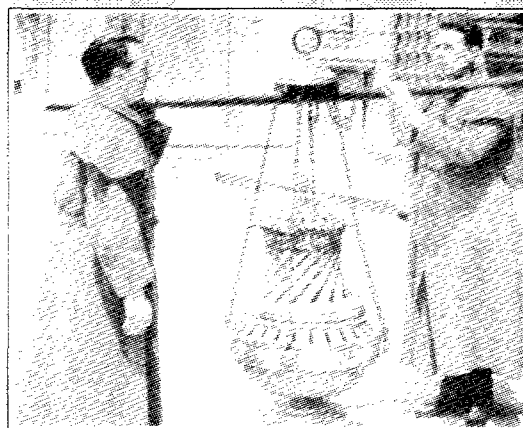
VIATGE A UN PARADÍS

Del 21 de novembre
al 6 de desembre

VIATGE A NOVA ZELANDA

PER LA CULTURA RELIGIOSA I POPULAR

Del 3 al 5 de setembre

PELEGRINATGE A SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA

amb motiu de l'Any Sant compostel·là

DEMANEU INFORMACIÓ, per telèfon, per correu o bé personalment a AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Resultats del
sorteig 1999

1r premi **64.045**

2n premi **09.945**

3r premi **25.751**

Premi especial de portada: **1.151**

Moltes gràcies per la vostra col·laboració

Roses s'aboca a la Missa Internacional

Una vintena de capellans, una bona colla de laics i mainada, una barca com a altar, una tarima engalanada amb buguenvílies i un cartell demanant la condonació del deute extern van ser els protagonis-

tes, juntament amb 2.000 participants, de la XIII Missa Internacional Oikoumene de Roses, una de les celebracions més multitudinàries que s'ofereixen a Catalunya per als turistes i als autòctons.

L'Església és universal i local, i a Roses ho entenen perfectament. Des de fa tretze anys, un grup de francesos i el rector, Mn. Joan Riu, preparen amb entusiasme la Missa Oikoumene, una proposta per celebrar conjuntament la fe que aglutina cristians de diferents procedències que es troben a Roses a l'estiu. El català, el castellà, el francès, l'anglès, l'italià i l'alemany són les llengües que se senten cada agost des d'un altar a la vora del mar, situat al mateix moll de Roses i decorat amb elements mariners i cristians. El lema de la trobada d'enguany, que va tenir lloc el diumenge 8 d'agost, és «Déu Pare», i el tema de la missa va ser el del deute extern.

A l'homilia, preparada per Mn. Pere Domènech, vicari episcopal de Pastoral Social, es va destacar que en la missa internacional s'evoca «la mobilitat humana que dona un nou rostre a les nostres comarques i ens posa en contacte amb persones diverses».

Comunitats obertes

Mn. Domènech va recordar que el Concili Provincial Tarraconense diu que «les comunitats que tenen com a centre la persona de Jesucrist seran evangelitzadores si són obertes, acollidores, fraternals i compromeses al costat de tota persona de bona voluntat i en bé dels més necessitats». La reflexió del vicari episcopal i rector de l'església del Carme de Girona va plantejar-se si els cristians actuen com a comunitat. Aquest prevere va remarcar que «l'Evangelí ens fa veure que el secret de l'autèntica grandesa es troba en les coses petites, fetes amb amor i generositat» i va demanar amb vehemència un compromís dels cristians davant d'aquest Jubileu del 2000 a favor d'accions d'alliberament i solidaritat. En aquest sentit, Mn. Domènech va ser interpellador quan va preguntar-se si el cristià practica l'*escaqueig* o el compromís.

Mn. Pere Domènech va cloure l'homilia demanant que l'Eucaristia celebrada a la badia de Roses «esperoni els cristians a ser fidels cap a una consciència veritablement oberta, dialogant i acollidora del tresor del parenostre».

La pregària del papa Joan Pau II dedicada a Déu Pare de Jesús i Pare Nostre va precedir les pregàries i la processó d'ofrenes. Entre aquestes, es van oferir uns binocles «per tal de saber captar els signes del nostre temps» i una panera plena de flors «on hi ha el nostre

Foto: M.D.

Uns cartells de fusta anunciaven el lema de la missa: «Déu Pare.»

gest de donar la benvinguda, d'acollir amb alegria i joia a tothom».

L'almoina no substitueix la justícia

Un manifest que es va llegir afirmava: «Creiem en la pau. No hi ha vida humana sense pau. Però sabem que la veritable pau no és l'absència de violència, de guerra o de terrorisme. La veritable pau neix de la justícia, de la col·laboració i del treball per la solidaritat entre les persones i els pobles d'arreu del món.» Aquest escrit reclamava la justícia i deixava clar que «l'almoina no substitueix la justícia: la solidaritat ha de ser també política i no pot quedar només en el pla assistencial». En aquesta línia, el manifest demanava que es firmés per la condonació del deute extern dels països del Tercer Món que els fa restar en un pou sense sortida i els aboca a la violència més salvatge.

La col·laboració econòmica dels participants a la missa va ser per a la tasca missionera del religiós empordanès Josep Frigola, que viu al Níger, un dels països més pobres de l'Àfrica. L'almoina recollida es destinarà també a la cons-

truïció d'una clínica-hospital per als indis de la regió mexicana de San Cristóbal de las Casas, a Chiapas.

Turistes contra el deute extern

Un cop acabada la missa internacional, els turistes que van congregarse al moll de Roses van poder signar i adherir-se a la campanya del deute extern, una campanya que vol crear un estat d'opinió favorable a la condonació del deute o almenys a una reducció important, i al mateix temps pressionar el govern i el parlament espanyols, i els bancs privats perquè es faci efectiva aquesta reducció o condonació. Un grup de joves de Roses recordava que «les conseqüències d'aquest deute són, entre d'altres, la mort anual de més de 500 mil nens i nenes per manca d'atenció sanitària provocada pel pagament del deute».

Tothom va poder seguir la celebració amb un llibret on hi havia fragments en diverses llengües de les lectures i cants. També es va repartir un full explicatiu sobre «deute extern, deute etern?» en què es detallava que aquest deute prové dels préstecs que els països del

Sud van rebre durant els anys setanta i vuitanta de bancs privats, estats i institucions multilaterals i que van ser condicionats a la compra de mercaderies del Nord. En aquest document s'explicava que l'augment dels interessos, juntament amb la depreciació de les matèries primeres, van fer impagable el deute.

Trencar dependències

Un moment especialment significatiu de l'acte va ser el de tallar uns llaços de l'altar que unien el nom d'Espanya amb les quantitats del deute extern d'alguns dels països, simbolitzant la voluntat de trencar les dependències i iniciar relacions més justes. Durant tota la missa van haver-hi uns cartells de fusta amb el nom de «pare» en les llengües representades per mostrar que l'acte s'emmarca dins l'any dedicat a Déu Pare.

La Missa Oikoumene va començar a les set de la tarda amb puntualitat qualificada per alguns dels assistents d'«europea» i es va cloure amb un piscolabis de germanor i amb el desig de retrobar-se l'any vinent.

«L'Església ha de tenir una estructura més mòbil»

■ Mn. Salvador Batalla és director de la Comissió de Pastoral Turisme, Santuaris i Pelegrinatges de la Conferència Episcopal espanyola

Mn. Salvador Batalla dirigeix la Comissió de Pastoral del Turisme de la Conferència Episcopal espanyola. Mn. Batalla considera que la mobilitat humana presenta molts reptes a l'Església fins al punt de plantejar-se crear noves estructures mòbils per atendre els seus fidels.

—Per què diu que la Pastoral del Turisme no és ocupar-se dels turistes?

—Perquè no s'ocupa dels turistes sinó de l'home. La Pastoral del Turisme és la resposta de l'home que es mou per motius essencialment d'oci, d'esplai i de residència, i aquesta pastoral es preocupa de donar resposta a aquesta nova cultura que ha dividit el temps de l'home en temps obligat de treball i temps lliure. La tasca d'aquesta pastoral és servir l'home i la seva comunitat allà on va. Avui una persona difícilment pertany només a una sola comunitat, sinó que forma part d'un seguit de grups: amics, escola, lloc de segona residència, feina... Nosaltres hem de seguir aquest home que es desplaça contínuament, no podem concretar l'acció evangelitzadora a redós de la parròquia i prou.

—Es crearan parròquies mòbils?

—No m'imagino la fórmula, però és evident que cal redefinir el paper de la parròquia. L'Església ha de tenir una estructura més mòbil i això serà difícil, perquè estem molt acostumats a la imatge del campanar, a territori, bisbat, límits. La clàssica parròquia està en crisi perquè es troba sobrepasada per la mobilitat. El territori segueix tenint valor d'identitat però es troba sobredimensionat per altres factors. Des del Departament de Pastoral del Turisme a Madrid estem analitzant què ha de ser una parròquia que aculli persones de nivells diferents, sobretot aquelles que tenen més concentració turística. Cal crear una estructura nova que sigui capaç de convocar tot un seguit de persones per tal que puguin celebrar la fe. I cal tenir en compte que hi haurà diverses parcel·les i grups que ho viuran de manera diferent. En aquest sentit, és certa l'afirmació que els santuaris seran les noves parròquies, on no hi ha problema d'aparcament i s'hi apleguen persones amb inquietuds ben disperses.

—Hi ha consciència que no vivim només per treballar?

—Certament! L'home s'adona que no només és un ésser per treballar sinó per viure. El temps d'oci és el seu temps, aquell en què pot gaudir de més bona comunicació amb si mateix, amb els altres, amb l'ecologia...

Hem d'educar persones i comunitats a viure el temps lliure i posar-lo també al servei de l'evangelització.

—Quina és la principal preocupació dels rectors de parròquies turístiques?

—La preocupació més gran, i no només dels rectors sinó de tota l'Església, és la de la mobilitat humana, que creix de

forma extraordinària. Més de setanta milions de persones van visitar l'Estat espanyol l'any passat, el que suposa un creixement de més d'un 8%. Espanya rep més turistes que Itàlia. I a nivell intern, un 32% dels ciutadans espanyols tenen una segona residència, i un de cada quatre espanyols viatja aquest mes d'agost. Totes aquestes dades ens mostren una realitat nova que no és només quantitativa sinó qualitativa: pensem en els milers de cases de pagès que donen assistència als partidaris del turisme verd o rural. No hem de parlar més de pastoral rural sinó de turisme rural.

L'Església doncs ha d'estar preocupada per aquest fenomen social imparabla que qüestiona el sentit de societat, de

cultures i de saber donar a entendre la nostra identitat i comprendre també la dels altres.

—Hi estem preparats?

—Cal més formació a diversos nivells.

Als seminaris hi ha veritables buits, no es prepara als seminaristes per a aquest món concret. Els responsables de formació se n'han d'adonar perquè si no en pagaran les conseqüències. I l'Església ha d'estar present, amb laics preparats, al món de l'economia i la professionalització per tal de treballar pel regne i per l'evangelització. No només s'ha de treballar des dels seminaris sinó també des de les comunitats receptores, que han d'aprendre a ser acollidores i entendre el fenomen de la mobilitat. Ja fa molts anys que ho vaig pregonant...

—Quines prioritats encaren les parròquies turístiques?

—La Pastoral Obrera i les relacions ecumèniques i interconfessionals. Pensem que la situació dels treballadors és vital,

Mn. Batalla.

comunitat i de vida parroquial. La mobilitat humana és el tret més específic de l'home d'avui, és una persona a qui li costa comprometre's, no vol lligams, va a missa on li va bé. A vegades la pèrdua de l'assiduitat d'anar a l'església ve per aquesta dispersió i no per motius més profunds. Només cal que una parròquia hagi canviat els horaris de les celebracions.

—En quin sentit afecta la mobilitat humana a la tasca eclesial?

—És un canvi tan gran que afecta molts àmbits. Des de l'Església cal adonar-se que la nostra societat no té la dualitat urbana-rural sinó que creix la sectorització a altres nivells: industrialitzat, terciari... El missatge de l'Església, en aquest context, no es pot circumscriure a tòpics d'èpoques passades. Estem en una societat en canvi total i el servei eclesial ha de ser d'acolliment, intercomunicació de

l'Església ha de tenir una paraula per a ells. La situació laboral dels treballadors del turisme és precària i costa accedir-hi, quan d'altra banda és un terreny on es poden fer moltes coses. A Menorca es treballa molt bé amb els cambres, l'Església hi fa una bona feina. Els treballadors d'hosteleria tenen feines temporals. De fet, la mobilitat humana cada cop és menys estacional, però el turisme segueix sent-ho.

D'altra banda, una prioritat és millorar el servei que es dona al turista, ja que es tracta amb persones i no només amb productes turístics. Tot en global és un treball ètic i de relacions interpersonals. La JOC hi ha treballat molt i està sensibilitzant i actuant en aquests aspectes. Fa uns anys va fer una campanya sobre l'oci a nivell nacional que ha aportat dades ben interessants i crítiques que cal tenir en compte.

Salutació del bisbe J. Camprodon als turistes

Benvolguts: Pau i bé.

Recordo un rector venerable, dotat de vena llatina, que havia escrit en el frontispici de la casa rectoral la següent inscripció: *Porta patens esto, nulli claudaris honesto* («Mantent-te oberta, porta, tothora, no et tanquis a cap persona honrada»). Em plau repetir-ho avui als qui heu triat casa nostra per passar uns dies de descans. Sapiguen que estem oberts a tota persona de bona voluntat.

Benvinguts!

Les comunicacions a través de mitjans tècnics s'estan imposant a un ritme imparabla. Permeten dur a terme els treballs més complexos de la direcció d'una empresa sense moure's de casa. Amb tot, a la llarga, hom acusa que el desenvolupament integral d'una persona demana quelcom més. Pregunteu-ho als psiquiatres.

Internet fa la seva feina a meravella. Informa, fins i tot és un camí de diàleg; però no genera l'escalf humà que crea l'acolliment imprescindible per edificar una comunitat autènticament humana.

Els dies de vacances ofereixen una avinentesa excel·lent per descobrir la importància de les relacions personals directes. El mateix es pot dir de la relació amb la natura: contemplar directament una fulla que es mou o un animaló que es belluga, flairar una flor o observar les formes variants dels núvols, no té preu. Res d'això no entra en el balanç d'una empresa; només es valora quan arriba l'estrès.

La comunitat diocesana desitgen que us nodriu aquests dies de les relacions humanes i del contacte amb la bellesa abundosa de la naturalesa de les nostres comarques; tot és nodriment per a l'esperit.

Enllaçat amb aquest desig, us invito a tenir en compte l'altra cara de la moneda. Em refereixo a les persones que aquests dies treballen per facilitar-vos unes vacances tranquil·les; persones que passen desapercebudes, però que una senzilla mostra d'agraïment de part vostra, pot fer que se sentin reconegudes, cosa que tots necessitem.

La fe en el Senyor Jesús ens assegura que el gest més petit orientat a reconèixer la dignitat humana contribueix a la construcció del Regne de Déu. Un bon pensament per a la reflexió d'aquests dies. Bon estiu!

Reportatge: Miriam Díez

Àfrica

església en el món

Àfrica demana ajuda a Europa

■ Dos nois guineans moren congelats al tren d'aterratge de l'avió que els portava clandestins cap a Europa per demanar que ajudessin el seu continent

Potser faria falta que Steven Spielberg dirigís una pel·lícula sobre les misèries de l'Àfrica per tal que Occident es commogés i es mobilitzés al seu favor. Als grans magnats del setè art no els costaria trobar guions. De fet, dos adolescents guineans els han servit en safata una història esfereïdora. Una història real. La història de l'Àfrica que volsortir endavant però no pot, o no la deixen.

Yaguine Koita, de 14 anys, i Fodé Yourkana, de 15, eren dos estudiants de Conakry. Ells han estat els encarregats de propinar a Europa la bufetada més forta. S'embarcaren en una aventura no gaire diferent a la d'altres companys: intentar arribar a Europa. Ho van fer amagant-se a l'habitacle que guarda el tren d'aterratge d'un Airbus de la companyia belga Sabena. Errada fatal. El trajecte és llarg, més de 40.000 quilòmetres, i quan l'avió viatja a 10.000 metres d'alçada s'arriba a temperatures d'entre 40 i 55 graus sota zero. Van morir congelats. Dos immigrants més morts a afegir a una llarga llista. Sí, de fet, les xifres que arriben d'Àfrica fa temps que semblen no remoure les ocupades consci-

Nens guineans en un moment d'esbarjo a l'escola.

ències dels europeus. Sida, immigrants, guerres, tortures..., dades i números que es van acumulant. Estan lluny, molt lluny. Però la història no acaba aquí. Yaguine i Fodé portaven un as amagat a la màniga: el propòsit del seu viatge era entrevistar-se amb «els responsables d'Europa» per fer-los saber el que des de fa temps és evident. Àfrica necessita ajuda. Van redactar una carta, que s'ha convertit en el seu testament, i que simbolitza el crit de tot el continent.

El que Yaguine i Fodé ens volien dir es pot llegir en aquesta mateixa pàgina. Ells

van moure fitxa i van perdre la vida. Europa reflexiona i el Govern belga ha anunciat que farà arribar la carta al Consell de Ministres de la Unió Europea. Els «Senyors d'Europa» tindran l'oportunitat de no mostrar-se indiferents.

Quan algú mira els ulls d'una persona és inevitable que s'estableixi una relació. Yaguine i Fodé, dos nens guineans, miraren els ulls d'Europa i demanaren ajuda. Tot un continent espera la resposta.

Rogeli Vázquez Franzi

Xifres per entendre una carta

Arriba el moment de mostrar algunes dades. Els números per definició són objectius, però la realitat que reflecteixen no es pot abordar de manera objectiva. Yaguine i Fodé venien de Guinea. A la llista feta per Nacions Unides dels països més pobres del món n'hi ha 33 dels 45 estats de l'Àfrica Subsahariana. És la zona més pobra del planeta amb un producte interior brut (PIB) que representa l'1% del PIB mundial.

Les causes de la pobresa a l'Àfrica Subsahariana són diverses, algunes ens incumbeixen directament. La colonització europea va provocar la desestructuració del teixit econòmic, social, polític i cultural de la zona. La influència actual del neocolonialisme ha condicionat la producció (monocultius). La intervenció europea en la creació amb tiralínies sobre un mapa de les fronteres i estats artificials van agreujar els conflictes bèl·lics. Es barrejaren o separaren tribus i ètnies de forma arbitrària. I el sempre present assumpte del deute extern. L'Àfrica Subsahariana deu 84,1 milions de dòlars al món desenvolupat.

L'esperança de vida mitjana dels subsaharians és de 50 anys, i en alguns països com Etiòpia és de 40. El 69% de la població viu

El 1996 a la regió subsahariana hi havia 141 milions d'analfabets.

sense les condicions mínimes d'higiene i el 55% no té accés a aigua potable. Ha augmentat la població amb ingressos inferiors al límit de «pobresa absoluta» (menys d'un dòlar diari), augmenta el nombre de nens menors de 5 anys amb un pes insuficient i es considera que més de 340 milions viuen en condicions d'inseguretat alimentària (ingereixen menys de 2.300 calories diàries).

Yaguine i Fodé es queixen a la carta del sistema educatiu a l'Àfrica, fonamental en una regió on el 50% de la població té menys de 15 anys. El 43% dels més grans de 15 són analfabets. 25 milions de menors no poden accedir a l'educació primària per manca de recursos familiars o per-

què no hi ha escoles a la zona.

Que l'acumulació de dades «objectives» que es puguin llegir en aquests paràgrafs no avorreixi ni distregui ningú. L'actitud d'Europa serà decisiva en el futur immediat d'aquest continent «oblidat», i després de la febre europea conseqüència de la creació de la Unió Europea no fa falta recordar que Europa som tots. (R.V.)

(Dades facilitades per l'ONG Intermon en el seu informe "Mou-te amb Àfrica")

Carta als «Senyors d'Europa»

«Excel·lències, Senyors membres i responsables d'Europa.

Tenim l'honorable plaer i la gran confiança d'escriure'ls aquesta carta per parlar-los de l'objectiu del nostre viatge i del patiment que sofrim els nens i joves d'Àfrica.

Però, abans de res, els presentem les nostres salutacions més delicioses, adorables i respectuoses amb la vida. Amb aquest fi, siguin vostès el nostre suport i la nostra ajuda. Són vostès per a nosaltres, a l'Àfrica, les persones a qui s'ha de demanar auxili. Els supliquem, per l'amor del seu continent, pel sentiment que vostès tenen pel nostre poble i, sobretot, per l'afinitat i l'amor que vostès tenen pels seus fills a qui estimen per tota la vida. A més, per l'amor i la timidesa del seu creador, Déu totpoderós que els ha donat totes les bones experiències per ser el més bell i admirable d'entre tots els continents.

Senyors membres i responsables d'Europa, és a la seva solidaritat i a la seva bondat a què cridem per l'auxili d'Àfrica. Ajudi'ns, patim enormement a l'Àfrica, tenim problemes i mancances en els drets de l'infant.

Entre els problemes, tenim la guerra, malalties, la manca d'aliments. Pel que fa als drets de l'infant, a l'Àfrica, i sobretot a Guinea, tenim moltes escoles, però una gran mancança d'educació i un bon ensenyament: excepte en els col·legis privats, on es pot aconseguir una bona educació i un bon ensenyament, però fa falta una gran quantitat de diners. Ara bé, els nostres pares són pobres i necessiten alimentar-nos. A més tampoc tenim centres esportius on podríem practicar el futbol, el bàsquet o el tennis.

Per això nosaltres, els nens i joves africans, els demanem que facin una gran organització eficaç per l'Àfrica, que ens permeti progressar.

Per tant, si vostès veuen que ens sacrificuem i exposem la nostra vida, és perquè es pateix molt a Àfrica. Això no obstant, volem estudiar, i els demanem que ens ajudin a estudiar per ser com vostès a Àfrica.

En fi, els supliquem amb molta, molta força que ens excusin per atrevir-nos a escriure'ls aquesta carta a Vostès, els grans personatges a qui ens hem de queixar de la debilitat de la nostra força a l'Àfrica.

Escrit per dos nens guineans. Yaguine Koita i Fodé Tounkara.»

«Àfrica pot explotar en qualsevol moment»

■ Entrevista a Mons. Berhane Yesus Demerew Suraphiel, president de la Conferència Episcopal d'Etiòpia i Eritrea

Eritrea és una antiga colònia italiana que l'ONU va unir a Etiòpia als 60. Després de trenta anys de guerra, la zona va viure set anys de pau, però des de l'any passat ha tornat el conflicte armat. La Conferència Episcopal d'Etiòpia i Eritrea és pràcticament l'únic organisme comú entre les dues zones. Hem entrevistat el seu president, Mons. Berhane Yesus Demerew Suraphiel.

—Hi haurà un guanyador al final del conflicte?

—De la guerra no se'n recull mai res de bo. Per això, els bisbes d'Etiòpia i Eritrea, des de l'abril passat, ens hem pronunciat a favor de la reconciliació i la pau. L'única realitat que

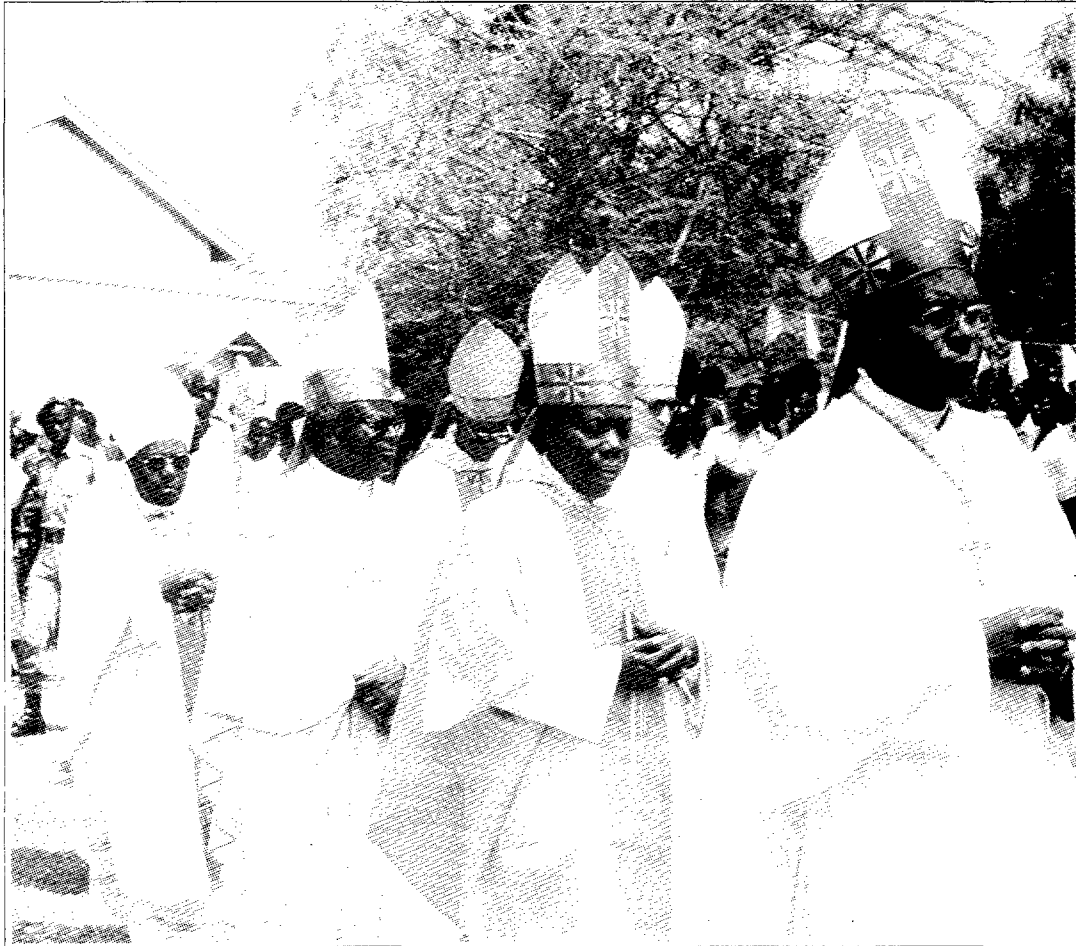
ara uneix els dos països és la Conferència Episcopal. Hi ha llaços d'història, cultura, però tot això ara sembla no comptar per a res. Com a bisbes, no se'ns ha demanat que prenguem partit, sinó analitzar què no funciona per tal de facilitar la reconciliació.

—Què ha portat els dos governs a la guerra?

—Qüestions polítiques que van més enllà del pretext de la determinació dels límits. Els governs han pres decisions ràpides, sense recórrer amb convenciment el camí del diàleg i de la negociació.

—Què pot fer-hi l'Església?

—L'Església catòlica s'esforça per mantenir-se en una única realitat, ja sigui a Eritrea com a Etiòpia. Com que és

Ser bisbe a l'Àfrica, tot un repte.

una única Conferència, els bisbes conviden els fidels de les dues bandes a pregar per la pau. És la nostra única arma: pregar perquè els líders es trobin i discuteixin.

—Qui pot ajudar en un procés de pacificació?

—Itàlia hauria de sentir la responsabilitat de parlar amb els dos governs i actuar concretament per la pau. Els líders d'Etiòpia i Eritrea han estat a Roma: evidentment, s'espera una ajuda. Però si els comerciants d'armes continuen proporcionant municions als dos països, els col·loquis de pau sempre seran més difícils.

—Algun país africà pot protagonitzar un paper important?

—És difícil. Àfrica pot explotar en

qualsevol moment. Per tot arreu augmenten els joves sense feina ni futur. Cada país té ja tants problemes i cada dia s'hi afegeixen nous motius de conflicte. (Fides)

La XIII assemblea episcopal africana destaca la importància de la formació per a l'evangelització

NAIROBI.— La setmana passada es va donar per finalitzada a la ciutat de Nairobi, Kenya, la tretzena assemblea plenària de l'Associació de Conferències Episcopals d'Àfrica Oriental, que va reunir al voltant de 90 bisbes i nombrosos sacerdots i laics d'Etiòpia, Eritrea, Kenya, Malawi, Sudan, Tanzània, Uganda i Zàmbia. Entre d'altres temes, la reflexió de l'assemblea va ressaltar la necessitat de la formació per a l'evangelització, destacant la importància que els cristians, i de forma especial els joves, estiguin capacitats per donar comptes de la seva fe i puguin atreure cada cop més persones a l'Església. (N.E.)

ITALIA

L'estafa del «bisbe»

ROMA.— Per poder estafar hi ha qui es fa passar per babau, per un alt executiu o per ser el propietari de la Torre Eiffel. Antonio Malannino, un italià de cinquanta anys divorciat i amb dos fills, es vestia de bisbe. I amb el seu vestit talar, franja i solideu es passejava pel nord-est d'Itàlia demanant diners a desenes d'industrials per construir una xarxa d'asilos fins a aconseguir «alguns milions de dòlars».

Com a defensa, Malannino assegurà «no presentar-se mai com a bisbe catòlic, sinó com una dignitat de l'Església ortodoxa d'Antioquia», més concretament com a «vicari general de la missió patriarcal», un orde que per cert ja no existeix. Aquest italià, que ara es troba en llibertat vigilada, diu que està disposat a construir les futures llars, però ha estat acusat d'usurpació de títol, substitució de persona i insolvència fraudulenta. Se sap que ha celebrat misses, i es tem que fins i tot hagi pogut celebrar també matrimonis. (C.C.)

EQUADOR

Construcció d'una església a l'Equador

BARCELONA.— Des de fa 33 anys, M. Carme Monne, filla del poble d'Albí, treballa a terres equatorianes com a germana missionera seglar. Actualment resideix a Ayaloma, una població de la serralada dels Andes. La germana Monne calcula que amb 280.000 pessetes seria possible construir l'església que li falta al poble. El seu germà, Marc Monne, s'ha encarregat d'obrir una subscripció a Catalunya per tirar endavant el projecte. Els encarregats de recollir les aportacions són la parròquia de l'Albí, l'Agrupació de dones l'Alosa i Ramona del Bruno. (Ll. Noguera)

INTERNACIONAL

Neix el Fòrum Internacional de la Família

BARCELONA.— El Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família representarà a Catalunya en el Fòrum Internacional de la Família, un espai pensat per facilitar la comunicació i la trobada entre entitats que promoguin i defensin els drets fonamentals de les persones i de la família.

Més de 70 organitzacions europees i americanes —i una africana— han signat el document marc de creació del Fòrum que té entre els seus objectius proposar iniciatives legislatives orientades a ajudar la família i promoure estudis, publicacions i activitats formatives. (C.C.)

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Vaticà

El Purgatori, una etapa de purificació per arribar a Déu

■ El Papa afirma que «el Purgatori no és un lloc físic sinó una condició de vida»

CIUTAT DEL VATICÀ.— Li arribà el torn al Purgatori. El Papa, després d'aclarir que el Cel i l'Infern no són llocs físics sinó més aviat territoris de l'esperit, va dedicar la seva última catequesi sobre el més enllà a parlar del Purgatori. Joan Pau II presentà el Purgatori com una etapa de purificació en el camí que porta a la unió plena amb Déu.

Parlar del més enllà pot ser més o menys senzill. Entendre-ho ja és més complicat. És, segurament, qüestió de fe. El Cel espiritual no s'ha de confondre amb la capa blava que ens acompanya allà a dalt, i l'Infern amb una immensa foguera. El Sant Pare va aclarir que el Cel és l'estat on l'esperit està en plena comunió amb Déu, i l'Infern la infelicitat eterna de trobar-se separat de Déu. Però donada la imperfecció inherent a la condició humana sembla lògic pensar en un estat intermediari.

Joan Pau II viatjà en helicòpter a la Santa Seu procedent de Castelgandolfo, la residència d'estiu dels papes situada a 30 quilòmetres de Roma, i ho va fer per tal de continuar la catequesi sobre els llocs de l'esperit, en aquest cas per respondre la pregunta «Què és el Purgatori?».

A l'audiència general el pontífex va reconèixer que perquè l'home pugui unir-se a Déu «ha d'eliminar tota petjada d'afecció al mal», i afegí que «pels qui es troben en condició d'obertura a Déu, però de forma imperfecta, el camí cap a la plena felicitat requereix una purificació, que la fe de l'Església il·lustra mitjançant la doctrina del Purgatori».

Joan Pau II va assegurar que aquest estat de l'esperit no és una invenció de bisbes o papes, i va recórrer a passatges de l'Antic i del Nou Testament per il·lustrar que «no es pot accedir a Déu sense passar per la purificació». «La purificació ha de ser total, i això és

precisament el que entén la doctrina de l'Església sobre el Purgatori.»

De fet aquest és el concepte que està escrit i recollit a l'apartat dedicat a la vida eterna del *Catecisme de l'Església Catòlica*: «Els que moren en la gràcia i amistat de Déu, però imperfectament purificats, tot i que tenen assegurada la salvació eterna, pateixen una purificació després de la mort, amb el fi d'obtenir la santetat necessària per entrar al cel. L'Església anomena *Purgatori* a aquesta purificació final dels escollits que és totalment diferent del càstig dels condemnats» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 1030).

El Papa va subratllar també la potent solidaritat que hi ha entre els creients. «Podem oferir les nostres pregàries i bons actes pels nostres germans i germanes del purgatori» ja que «els que es troben en condició de purificació estan lligats tant als benaurats que gaudeixen plenament de la vida eterna, com a nosaltres, que caminem en aquest món cap a la casa del Pare».

Per acabar el Sant Pare va voler evitar malentesos. El Purgatori «no indica un lloc, sinó una condició de vida». (C.C.)

Representació del Purgatori al quadre *Les tres riches heures du duc de Berry* del segle XIV.

Un espanyol al capdavant dels arxius del Vaticà

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'espanyol Mons. Alejandro Cifres Jiménez està al front dels arxius de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, antigament coneguda com el Sant Ofici. El 1991 aquests arxius es van obrir a un nombre limitat d'investigadors, i des de fa un any i mig estan disponibles per a la investigació d'acadèmics i públic en general.

Les autoritats de la Congregació per a la Doctrina de la Fe van comparar la decisió de l'obertura dels arxius amb la

iniciativa del papa Lleó XIII el 1890 d'obrir l'arxiu del Vaticà a la investigació científica. «No s'ha de tenir por a la història», va declarar una important autoritat de la Congregació.

Fins ara s'han rebut més de dues-centes peticions per poder accedir als arxius, més de la meitat d'investigadors italians, i la majoria laics. El camp que ha mogut un interès més grans ha estat el tema de les activitats de censura de les idees. (*Zenit*)

El Papa parla de les vacances

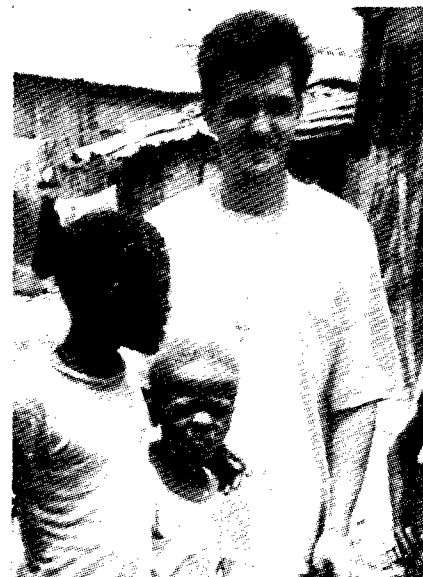
CASTELGANDOLFO.— Des de Castelgandolfo, localitat on Joan Pau II passa uns dies de l'estiu, va parlar de les «vacances». «Són un moment propici sobretot per omplir el buit que podríem dir d'"humanitat", de pau i de convivència.» El Sant Pare va celebrar que «cada cop més persones i famílies aprofitin les vacances per passar alguns dies als anomenats "llocs de l'esperit": monestirs, santuaris, ermites, cases de recés».

Altrament per al Papa el repte és salvaguardar la pau interior en el quotidià, «de manera que el ritme de l'existència de cada dia tingui sempre aquesta dimensió sobrenatural que cadascú de nosaltres necessita». (*Zenit*)

AJUDA'NS I AJUDA'LS

Subscriu un missioner a «Catalunya Cristiana»

Més de 300 missioners reben «Catalunya Cristiana» a tot el món. La resta, esperen un padrí.

PARE JOSEP GRAU
Convento de PP. Franciscanos
c/ Lavalle, 325
4600 Jujuy
ARGENTINA..... 26.884 ptes.

MARIA BRANCHADELL GIMENO
R. Caputx. Mare Diví Pastor
Apartado 173
2100 Guadalupe
COSTA RICA..... 26.884 ptes.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

Banc / Caixa

Entitat Ofona CC C/Col·libreta

CATALUNYA CRISTIANA

c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

Carta Dominical

A propòsit de l'anorèxia i la bulímia**Ricard M. Carles**

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Vaig seguir amb especial interès el desenvolupament dels treballs del I Congrés Internacional d'Intervenció Biopsicosocial en els Trastorns de l'Alimentació que va celebrar-se al principi de juliol a la Universitat de Deusto.

La passió per estar prim entra per la finestra quan les nines encara són a l'habitació. La dada que més han destacat els mitjans informatius ha estat que, malgrat que l'anorèxia i la bulímia afecten generalment joves entre els 13 i els 23 anys, l'edat de risc s'ha avançat fins als nou anys, i això afecta tant les nenes com els nens.

Una altra dada preocupant: la mortalitat anual per l'anorèxia és més de dues vegades superior a la mort per una altra causa en les dones entre els 15 i els 24

anys. Les dades confirmen també que l'anorèxia nerviosa és la més mortal de les malalties mentals. De fet, segons les dades dels experts i de les associacions, el 20 per cent dels malalts d'anorèxia moren. Una altra dada que espanta és l'índex de suïcidis entre els anorèxics: el percentatge és 200 vegades superior a l'índex general de suïcidis. Un metge va informar que la situació a Catalunya, quant a aquestes dues malalties, és molt semblant a la de la resta de l'Estat i fins i tot a la situació internacional. Una de cada 70 persones és anorèxica i hi ha 5.000 casos d'anorèxia a Catalunya.

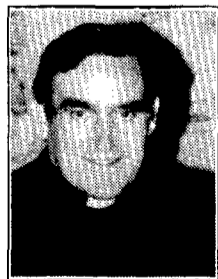
Per tal de prevenir aquesta malaltia, els experts proposen d'anar als centres escolars i proporcionar als alumnes, a partir dels nou anys, uns programes a fi que aprenguin a separar l'autoestima de les dimensions del seu cos, i que s'ensenyi als adolescents a menjar bé i a valorar-se tal com són. Un expert insistí també en la necessitat d'evitar programes excessivament llargs que acabin per «institucionalitzar els malalts».

La prevenció em suggereix unes preguntes: quins valors comuniquem als nostres infants, adolescents i joves? Quin model de persona els proposem? Quins recursos els donem a fi que no caiguin en l'esclavatge

de modes dictades per aquells que no cerquen l'educació integral i la maduresa personal de les noves generacions, sinó altres objectius molt menys nobles? Els metges, en molts aspectes de la salut, insisteixen que la millor teràpia és una bona prevenció. Doncs bé, ¿no hauríem de preguntar-nos quina mena de recursos morals i educatius —i també religiosos— hauríem de proposar als joves per tal que estiguin en condicions de fer per ells mateixos aquesta prevenció?

L'educació ha de preparar les futures generacions per assumir responsablement la seva llibertat i no caure en les trampes que els posa una societat que afalaga els joves, però que, en el fons, els deixa indefensos davant nombroses formes de dependència. Una d'aquestes és el culte a la imatge, l'obsessió per la línia, per estar prim. Els joves no necessiten els nostres afalacs; necessiten que els respectem com a persones i que tinguem fe en la seva capacitat per a la noblesa i l'autodomini, i que actuem en conseqüència. Ara bé, si, des de molts àmbits, es fa tot el possible per mantenir-los en un buit humanista, ètic i religiós, ¿quins recursos els donem perquè puguin ser lliures davant d'una societat amb tantes i creixents formes de dependència?

Paraula i vida

Una cultura promocionant**Lluís Martínez Sistach**

Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'actual civilització consumista ens porta a valorar i a desitjar més el tenir que no pas el ser. Això té conseqüències importants per a la vida i per a la relació de les persones.

El Concili Vaticà II va apropiat-se aquestes paraules de Pau VI: «L'home val més per allò que és que per allò que té.» I Joan Pau II reitera que el nostre temps «si bé se'ns revela com un temps de gran progrés, també se'ns mostra com un temps de

múltiples amenaces per a l'home».

Una d'aquestes amenaces és no aconseguir la primacia del ser sobre el posseir. Cal que l'home —tots els homes— sigui, i que els béns es converteixin en mitjans. Ser i posseir són dues potencialitats de la vida humana. D'una banda, l'home té l'afany biològic de sobreviure; de l'altra, té un desig inherent i profundament arrelat de ser. Déu ha creat l'home perquè dominés la terra. Per això no pot convertir-se en esclau de les coses.

El camí per aconseguir la primacia del ser sobre el posseir no és fàcil. Demana un canvi en el cor de cada persona per descobrir i valorar la dignitat de la seva vocació humana i cristiana i el sentit transcendent de la seva vida.

Tanmateix també és necessari un canvi en les estructures sociopolítiques que siguin injustes i que s'orientin exclusivament a l'ús indeterminat i abús dels béns materials més que no pas al profit integral de l'home.

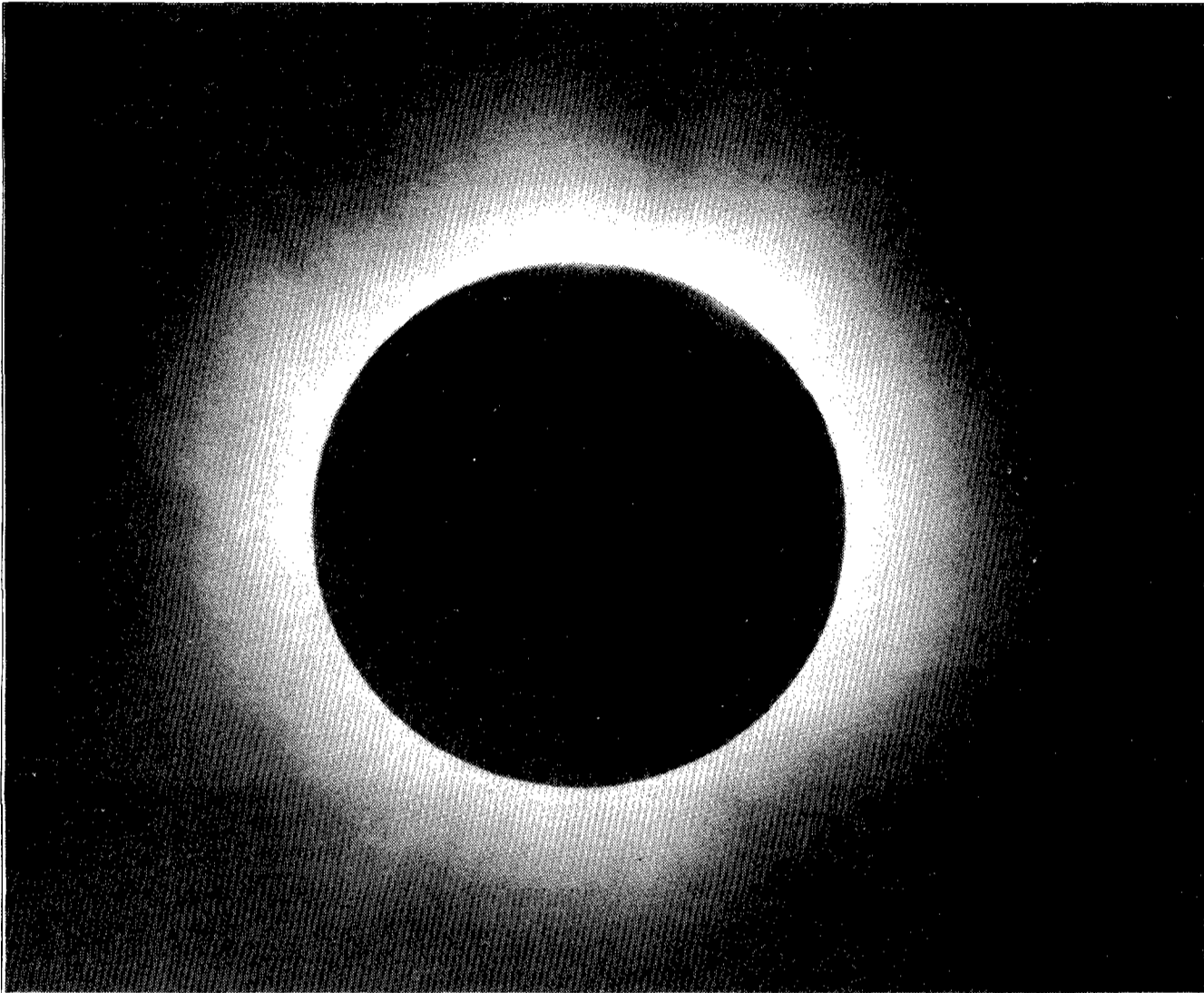
I és necessari algun canvi en la nostra cultura. Hem de superar una cultura en la qual els valors de la vida s'encaminin a procurar que l'home posseeixi més i més, gràcies a un concepte exclusivament materialista de l'existència humana. Ens cal potenciar una cultura centrada en els autèntics valors que fan que l'home sigui més i més persona humana.

La fe cristiana ofereix un ajut molt important en aquest camí que hem de fer amb més intensitat. Ens dona un contingut transcendent i pelegrinant de la nostra existència i ens ofereix el sentit evangèlic dels béns d'aquest món.

Amb un to profètic l'Església ha de fer comprendre la gran ambigüitat del desenvolupament tecnològic i les grans despeses que la civilització de la «possessió» i del «consum» comporten a l'home. I això per animar i constituir la civilització del «ser» i de la solidaritat entre tots els homes i pobles de la terra

opinió

Zoom

Ja ha passat el famós eclipsi, últim del mil·lenni, que no ha estat més que una normal i periòdica interposició de la Lluna entre la Terra i el Sol. Ha satisfet la curiositat gairebé de tothom i, una vegada més, han quedat defraudats els profetes de calamitats i els interpretadors apocalíptics. El món continuarà el seu camí de progrés, absent del seu final, que només Déu sap quan serà.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

«Pirata informàtic» en defensa dels infants

A Roma, un «pirata informàtic», el popular pare Fortunato, es dedica a salvar nens i nenes de les grapes dels pederastes informatitzats, amb les mateixes armes que ells. Ha declarat la guerra telemàtica a aquests perversos usuaris de la pornografia infantil i ha aconseguit que es tanquessin quaranta llocs que oferien fotografies i vídeos d'infants i adolescents amb finalitats eròtiques.

El pare Fortunato, un mossèn molt convencional, no està sol; l'ajuda un grup de nois eixerits de l'associació Arc Iris. En tres anys d'activitat han descobert 2.500 llocs

frequents per pederastes. Així que detecten un possible client que entra al lloc, com si fossin detectius de policia el segueixen per les xarxes informàtiques, l'observen i, quan tenen la prova inequívoca, el denuncien a la policia telemàtica italiana.

El pare Fortunato fa una prova en directe: «Estem connectats —diu— amb un presumpte pederasta; el tenim sota control durant uns quinze dies. Intentem saber si efectivament es tracta d'un corruptor de menors.»

Per combatre els perversos sexuals, el pare Fortunato ha trobat col·laboradors en cinc associacions juvenils internacionals de *hackers*, pirates, sí, però aquesta vegada per a una causa justa. Estan més contents amb aquesta activitat voluntària en defensa dels més dèbils i es consideren més realitzats que jugant a futbol.

Cal dir que arreu del món hi ha uns dos milions d'infants víctimes de la pederàstia, un mercat que mou més de quatre milions de dòlars. A vegades, són els mateixos pares que venen les imatges dels fills despulats o deixen fotografies pornogràfiques als pederastes per obtenir diners.

Segons comenta un diari italià, el pare Fortunato fa honor al seu nom: ha estat una veritable *fortuna* en defensa dels infants.

Notes insignificants

Germà Adrià

Què en penses Tu, de nosaltres?

Senyor, el diumenge 21 se'ns fa llegir una pàgina que em sorprèn. Com si a Tu t'importés gaire el que diran, preguntes als teus Apòstols què diu la gent de Tu. I t'agrada que sant Pere exclami que «Tu ets el Messies, el Fill de Déu viu...». Tot i que després els prohibeixes publicar-ho per allí.

A nosaltres, Senyor, també ens sol preocupar què pensa la gent de nosaltres. I, sempre que podem, mirem d'oferir una imatge valuosa, encara que per dintre reconeguem que «no valem gran cosa».

I hi ha molta gent pública que disposa d'assessors d'imatge perquè la gent sempre els vegi somrients, atents, captivadors, interessants, prometedors... I Déu n'hi do com a molts els agrada sortir per televisió i aparèixer com a importants...

Jo crec, Senyor, que ens hauríem de preguntar «què en penses Tu, de nosaltres?». Responem a les teves esperances? Sabem caminar per les sendes del teu Amor? Anem plens de gust per la vida i per la Vida?

Penso, també, que ens ho hauríem de preguntar a nosaltres mateixos: què en penso jo, de mi?, puc tenir de mi mateix una bona opinió?, aparento realment el que sóc?, m'adono que en la meua petitesa vaig merèixer la teva Sang i la teva Creu i continuo mereixent el teu Amor?

Què en pot dir la gent, de mi? Què puc dir-me jo mateix amb sinceritat? Em dol quan alguns dels meus amics només tenen una opinió desagradable de si mateixos.

Un pres que he visitat aquesta setmana lluny de Barcelona em deia: «Germà, sóc un desgraciat... Continuo sent un delinqüent... No tinc remei... L'altre dia vaig robar fins i tot a un voluntari que em porta roba...»

Un rodamón malforjat em deia: «Han ingressat la meua mare en una residència d'avis... No goso visitar-la tot i que sé que m'estima molt... Però, com puc presentar-me com el seu fill, jo tan repugnant?» Li vaig oferir que es vingués a dutxar i a canviar de roba. Però em va dir que no, que continuaria sent repugnant i no volia avergonyar la seva mare.

«Sóc una drogada», em deia fa poca estona una noia. «Ja ningú no em pot estimar; ja no serveixo per estimar ningú...» I fa uns moments, un captaire que em ve a visitar cada diumenge i que ara gairebé està invàlid, em deia: «Germà, he estat un perdulari tota la vida, i ho continuo sent...» I mentre escric aquestes línies una parella de cocaïnòmans s'està canviant de roba i va a dutxar-se. Ella, que va ser prostituta de luxe; ell, que va ser un bon xicot donjoanesc. I tots dos, ara, es consideren «escòria».

Senyor, que no necessitem preguntar què pensa la gent de nosaltres. Que siguem tan teus, Senyor, que sapiem estimar-nos tal com som, sabent que Tu també ens estimes «tal com som».

Punt de vista

Joan Manel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista

Mil·lenarisme i urgències pastorals

No fa gaire els líders d'una secta força coneguda van profetitzar la fi del món: l'11 d'agost del 1999. Ho van encertar? Múltiples anècdotes, com aquesta, ens demostren que assenyalar el dia i l'hora de la fi dels temps cada vegada desperta més interès, sobretot per a algunes sectes.

Cal recordar que al llarg de la història del cristianisme «han aparegut grups religiosos marginals, capaços d'enlluernar els cristians amb els seus missatges excèntrics» (H. de Lubac). Especialment reneixen davant d'un canvi de segle, com Joaquín de Fiori i els Germans del Lliure Esperit (segle XIII).

Actualment el fenomen del mil·lenarisme es difon de forma preocupant. No són fets aïllats. Ens trobem davant d'un fenomen social que arrossega molts seguidors, la majoria són cristians.

Però..., quina n'és la causa? Principalment és a causa dels «buits i mancances en el nostre anunci i la nostra praxis (eclesial)» (J. Ratzinger). Així, és urgent potenciar la catequesi, aplicar nous mètodes pastorals i, fins i tot, que totes les parròquies i les diverses institucions cristi-

anes convidin els creients, cada cop més sols, aïllats i insegurs, a l'escalf d'una comunitat acollidora. Aquesta manca de sensibilitat humana pels problemes de l'altre és palpable en algunes comunitats eclesials, i això les sectes ho aprofiten bé.

Quan una comunitat testimonia la fe, a exemple dels primers cristians, els missatges mil·lenaristes dels «nous profetes» cauen en sac foradat. Per això, la comunitat cristiana és essencialment evangelitzadora i «el seu atractiu no prové tant d'una possible selecció dels seus membres, com de la seva obertura a l'evangelització i santificació de tots» (Mons. Carles).

I, des de la teologia, l'Església respon amb el missatge del Crist viu de l'Evangelí. Davant del perill d'una destrucció total, Crist, mitjançant Maria, ens convida a la penitència i a l'obertura dels nostres cors davant dels valors cristians. D'aquesta manera, serà possible establir una nova i veritable era de pau i d'amor, tot allunyant la por a la destrucció apocalíptica. Finalment, cal recordar que, per aconseguir aquest propòsit, cal redescobrir la identitat cristiana experimentant personalment la Bona Nova.

Ens trobem davant d'un fenomen social que arrossega molts seguidors.

a propòsit de la Bíblia

«Senyor sant Jaume»

Ho deia la setmana passada, he peregrinat altra vegada a Compostel·la. La meua arribada era el final d'un somni iniciat fa temps en un lloc proper a Natzaret, on es diu que va néixer l'apòstol. Una làpida diu que es va edificar l'església a expenses de cristians espanyols, l'any 1886. Recordo també la visita a la catedral dels armenis, a Jerusalem. Aquí hi és enterrat el cap de sant Jaume, la tomba del qual la teniu vosaltres..., ens deia el bisbe. No vull analitzar la qüestió. Crec que més que saber si aquelles partícules físiques foren el cos d'algú, és important submergir-se en la llegenda que és obra de moltes persones, a través de molts anys, mogudes per la devoció i elaborada amb imaginació prodigiosa.

Es diu que ja han anat a Compostel·la cinc milions de persones, altres parlen de sis, evidentment la xifra es refereix a turistes i pelegrins. Jo em compto entre els segons. He concelebrat amb dos companys que venien amb mi i uns cinquanta preveres més, en una missa presidida pel bisbe auxiliar. Hi assistien 4000 persones, la missa ha durat una hora i nou minuts. Sempre he dit que l'assistència a l'Eucaristia és directament proporcional a la durada de la mateixa. Algú em diu que Jaume va acollir a Santa Maria a casa seva. Jesús va encomanar la seva mare a Joan, però era massa jove per tenir domicili propi, i així se la va endur a casa del seu germà gran. No sé quin fonament pot tenir això, però *si non e vero, e ben trobato*.

Entre les moltes maneres de peregrinar a Compostel·la crec que poden extrapolarse'n dues. La primera és la de qui fa el camí per un interès personal molt íntim, vivint les dificultats del camí, meditant en el seu interior,

enriquant-se amb el seu propi esforç. El meu company de presbiteri, Mn. Pere Fradera, el féu així i ha escrit un bon llibre. Un viatge com aquest és un feliç matrimoni espiritual entre la persona i el camí, del qual sempre la persona en surt enriquida. Vaig escollir la segona manera. Era pobre en temps, vaig haver d'anar-hi en cotxe. Anava il·lusionat, pretenia trobar-me amb la gent, que m'interessa més que les pedres, per monumentals que siguin. Volia visitar, saludar, compartir. I de debò que ho he aconseguit. San Juan de Ortega per bonic que sigui, per màgica que resulti la llum que en certs dies il·lumina el capell de l'Anunciació, no és més gran que la bondat de José María, el seu acollidor rector. El coneixia de fa molt temps, ara he comprovat que als seus més de setanta anys conserva el mateix entusiasme, bondat i fervor d'aleshores. És un testimoni impressionant. Anava a Santiago sol·licitant un ampli perdó dels meus pecats i riquesa de gràcia. Hem estat acollits amablement a la Casa d'Exercicis que regeix el canonge penitencier. A ell, escollit pel bisbe especialment per impartir la *perdonanza*, li he sol·licitat l'absolució. Tot, si un ho vol, té a Santiago sabor de *Fets dels Apòstols* i el sagrament resultava ser tant jovialitat com «metànoia». Com en aquells primers temps. A la basílica del Sar ens diuen que els sacerdots, vinguin d'on vinguin, no paguen entrada ni per l'església, ni per al claustre, ja que estan a casa seva i hom agraeix criteris cristians que lamentablement no sempre troba en altres llocs.

P-J Ynaraja,

capellà del Montanyà (ynaraja@redestb.es)

saber escoltar

Pobre de mi, si no anunciés l'Evangelí!

Hi ha textos d'una gran força. Tanta, que mostren la magnitud del personatge que els va escriure o pronunciar. Sempre m'ha produït una gran admiració la figura aparentment fràgil del papa Pau VI. Fragilitat que transparentava una enorme vigoria. Avui he tornat a reviuir l'impacte d'aquesta gran personalitat en rellegir una homília pronunciada a Manila el 29 de setembre de 1976.

Les paraules del títol del present article encapçalen els mots pontificis. Seguidament el Sant Pare exposa com se sent enviat per Crist. Se sap apòstol i testimoni. L'amor de Crist, com l'Apòstol dels gentils, l'obliga a predicar el nom —la persona— de Crist. I proclama, amb ardidesa i il·lusió, que Jesús és el Messies promès, el Fill de Déu vivent, el revelador del Pare invisible, l'etern, el mestre i el redemptor dels homes. Que *per nosaltres va néixer, va morir i va ressuscitar*.

Crist, afirma el papa Montini, és el centre de la història i de l'univers. Afegeix aquest paràgraf tan estimulador i tendre: *ens coneix i ens estima, és amic i company de la nostra vida, és l'home del dolor i de l'esperança*. Serà el jutge i el que ens obrirà les portes de la benaurança de la visió de Déu.

I ara un exemple del dinamisme evangelitzador de qui ha experimentat profundament el Crist, vivint-hi unit com les sarments al cep: «Jo no pararia mai de parlar de Crist: ell és la veritat, sí, ell ens és camí, veritat i vida. Crist és pa i font d'aigua viva, que sadolla la nostra fam i set; ens és pastor, cabdill, exemple; és per a nosaltres consol, ens és germà. Fou com nosaltres, o encara més que nosaltres, petit, pobre i humiliat; es dedicà al treball, fou oprimat i pacient. Parlà per a nosaltres, féu miracles, fundà un regne nou en el qual els pobres són benaurats, en el qual la pau és el principi de la vida de la comunitat, en el qual els nets de cor i els qui ploren són exalçats i consolats i els qui tenen fam de ser justos es veuen satisfets, en el qual els pecadors poden obtenir el perdó, en el qual es veu que tots som germans.»

Un bon resum del misteri de Crist. Ens mou a l'acció de gràcies. Perquè és admirable el disseny diví. L'amor de Déu s'ha manifestat en la plenitud dels temps amb l'Encarnació del seu Fill únic. Els dies d'estiu ens poden ajudar a reflexionar sobre Jesucrist a través de l'homília papal. Reflexió que ens durà a resar i a planificar el Gran Jubileu de l'Encarnació.

Joan Guiteras i Vilanova

El rector d'Ars i el segle XXI (1)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Una força essencial i elemental

Ha estat el 4 d'agost d'enguany, quan celebrem la memòria de sant Joan Maria Vianney, que ha sorgit la reflexió que proposo als lectors de *Catalunya Cristiana*. M'he adonat que el sant rector d'Ars va exercir el seu ministeri en un temps particularment difícil si atenem a la societat contemporània. Com en altres èpoques de la història, la fe cristiana havia sofert un llarg període crític. La resposta del rector d'Ars fou d'una senzillesa i d'una força essencial i gairebé elemental: va estar-se a la parròquia que li encomanaren, va pregar i va fer penitència personalment, va predicar i catequitzar, va reconciliar els penitents i va celebrar l'Eucaristia, va ajudar generosament els altres rectors...

Altres sacerdots contemporanis seus foren plens de zel com ell. El segle XIX és un segle d'ardor pastoral, i d'iniciatives generoses (pensem, per exemple, amb el

Pare Claret, entre tants altres). Molts d'ells formaren un grup al seu entorn perquè, d'alguna manera, continués en l'Església el seu carisma. Són, encara, una riquesa per a l'Església dels nostres dies.

Però el rector d'Ars fou rector, un rector en una Església local. Al seu entorn hi havia altres preveres, amb els quals formava el presbiteri diocesà, col·laborant amb el bisbe. Amb prou feines coneixíem el nom d'aquest bisbe, però fou qui donà a sant Joan Maria Vianney l'autoritat ministerial per ser rector d'Ars. Aquest rector ha deixat el testimoni d'una tasca que és l'essència mateixa de la pastoral de l'Església. D'aquesta manera va preparar per als seus feligresos i per a tots els qui reberen el fruit del seu ministeri, l'Església del segle XX.

La resposta a una preocupació

Qui no es pregunta sobre l'Església

del segle XXI? El Papa ens encoratja a traspassar el llinar del tercer mil·lenni plens de coratge evangelitzador: la nova evangelització. Alhora, però, hom constata que el canvi profund d'actituds i de referències en relació amb l'Església i amb la fe cristiana. Quan l'any 1996 el P. Tillard, dominic, va pronunciar la seva conferència *Som els últims cristians?*, l'eco que va tenir anà força més enllà del seu Canadà natal. Encara avui la trobem citada en força articles, entre nosaltres.

I, tanmateix, ha estat precisament en la relectura d'aquesta conferència que he trobat la seva íntima relació amb el testimoni del sant Rector d'Ars. Vegeu les afirmacions de Tillard, en to profètic:

«Viure d'incògnit seria per als cristians signar la pena de mort de la seva Església. Caldrà dir-se cristià, no pas actuar secretament en nom del cristianisme embastant-se en els engranatges del poder. En una paraula la parrèsia evangèlica —aquest coratjós orgull de

ser de Crist— prevaldrà sobre l'ocultament o l'enfonsament davant de tots els desigs. Hom tornarà a aprendre que la fe no es transmet pas primer de tot per l'espectacle de l'assimilació en les societats sinó per la proclamació de la "diferència" evangèlica...»

«Les Esglésies locals, en les seves reunions se centraran més en la Paraula de Déu i el sagrament, que són les dues fonts de la diferència cristiana, que no pas en el discurs social. El culte serà el lloc de debó de resorgiment, sinaxi davant Déu, per tal de descobrir junts qui és aquell del qual diem el nom: ni ritualisme formalista privat d'ànima, ni *happening* entusiasta privat de tot contingut de reflexió.»

Tot i l'interès d'aquestes afirmacions de Tillard en si mateixes, hi ha un fet molt remarcable. Abans d'ell, altres teòlegs que es plantejaren la imatge del segle XXI en comparació amb la situació present, parlaren en el mateix sentit.

petites homilies

Dir la fe

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és? La pregunta està feta. És al carrer. Fa temps, segles que roda. És una pregunta comprometedora. Va dirigida als que governen l'Església. No s'hi val a confondre-la amb una enquesta destinada a conèixer simplement l'opinió del poble. Va més endins. Coneixeu la vostra gent? Heu entrat mai en l'ànima —allò que anima— de la fe del poble ras? La vostra pastoral —la vostra teologia— parteix de la realitat complexa de la presència de Jesús en l'home del carrer i en la consciència que aquest home en té? Quina és la resposta que dona a Jesús l'home i la dona, el noi i la noia, dels pobles i dels barris ensorrats fins al coll en la lluita i en la incertesa de cada dia? La cristologia del poble. No massa ortodoxa, potser. No gens de moda. Molt esfilagarsada. Impossibile d'enquibir en els llibres dels entesos. Però que salva l'home concret. Li anima l'esperança. Obre camins. Manté la flama de l'amor. I tan desconeguda dels pastors! Què creu la gent sobre Jesús? Què diuen d'ell? I sobretot, què n'esperen? La pregunta es torna punta de llança que obre esvorancs en la tranquil·la seguretat dels apòstols. Els aboca a la contemplació d'un món nou. Neguitós. Que viu a l'entorn d'ells. Sense que ells hi siguin a dins... El misteri sofrent de la diferència entre Regne i Església. Salvació de Déu i signe. Hem de buscar i donar existencialment la resposta. Únicament llavors podrem parlar de camins de pastoral popular.

I vosaltres, qui dieu que sóc? Ens hem de mullar. No n'hi ha prou amb la resposta del poble. Cal dir la nostra, nosaltres pastors, que també som poble amb el poble. Avui la paraula de fe s'ha tornat pobresa manifesta. En tots. Sortosament. La fe sempre ha estat pobresa. Mà estesa al do de Déu. *El Senyor és excels, però es mira els humils, mentre que els altiús, els esguarda de lluny.* La fe del creient és recerca constant. Recerca de Déu. Recerca de l'home. En el camí concret de la vida de cada dia. Descobrir Jesús, el Fill de l'home, l'Home, en els trets de totes les persones. Descobrir-lo i dir-lo. Cal dir-ho ara i aquí. Arriscant la paraula. En comunió amb els deixebles d'ahir. I amb els homes i dones d'avui. Amb paraula viva, renovada, entenedora. Comprometedora i compromesa. *Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu.* Jesús és qui és. Ara. Per tot arreu. Vivent. Perseguit amb els perseguits. Humiliat amb els oprimits. Esclafat amb els incompresos i marginats. Lliure amb tots els qui alcen el cor amb llibertat. Estimat amb tots els qui estimen i tenen necessitat d'estimació. Impossibile de ser segregat, per més que ens hi entestem des de totes les distàncies. L'home entre els homes. Déu per als homes. La resposta. *Sortós de tu..., això no t'ho ha revelat cap home..., sinó el meu Pare del cel.* Com diem la fe? *Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu!* És així la nostra professió vital de fe? *Sobre aquesta pedra —fortalesa de Déu, feblesa expectant nostra— Jo edificaré la meua Església.*

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial I)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 1)

AGOST

22. Diumenge

XXI de durant l'any. Verd. Lectures: Isaïes 22:19-23 / Salm 137 / Romans 11:33-36 / Mateu 16:13-20ALTRES CELEBRACIONS: *Santa Maria Mare de Déu Reina. Nostra Senyora de la Font de la Salut.* Sants, Timoteu i Sinforià, mrs.; Hipòlit, b. mr.; Filibert i Fabricià, mrs. Santa Antusa, mr.

Festa Major: a Batea, Cornudella de Montsant, l'Espluga Calba, Cubells, Fonollosa, Gelida, Gironella, els Hostalets de Balenyà, Llançà, Masoteres, Montferrer, Passanant, Peramola, Sant Martí Sesgueioles, Sant Quintí de Mediona, Santa Coloma de Queralt, Santa Maria de Oió, Veciana i Vilanova del Vallès.

23. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 1:1-5.8b-10 / Salm 149 / Mateu 23:13-22. Si es vol: *Santa Rosa de Lima (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip Benici, servita; Zaqueu, b.; Teonas, Minervus i Eleàzar, mrs.; Quiriàc, b. Beata Riquilda, vg.

24. Dimarts

Sant Bartomeu, apòstol (F) Vermell. Lectures: Apocalipsi 21:9b-14 / Salm 144 / Joan 1:45-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ptolomeu, b.; Patrici, ab.; Jordi de Limni, mjo.; Santes, Àurea, vg. mr., i Ebba, abd.

Festa Major: a Albinyana, Algerri, Alió, Alpicat, l'Argentera, Bellmunt d'Urgell, Bordils, Camallera, Freginals, Hostafrancs (Segarra), Igualada, el Masroig, Massalcoreig, Masarbons, Montferri, el Montmiell, Nonasp, Prat de Comte, Ribarroja d'Ebre, Roda de Berà, Sant Bartomeu del Grau, Santa Agnès de Malanyanes, Sants (Barcelona), la Sènia, Sidamon, Sitges, Tavascan, Tordera, Vallbona d'Anoia, Valldan i Vilobí del Penedès.

25. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 2:9-13 / Salm 138 / Mateu 23:27-32. Si es vol: *Sant Lluís de França (MLI) Blanc.*LLEIDA i URGELL: *Sant Josep de Calassanç fund.* (MO / altres diòcesis MLI) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Geronci d'Itàlica, b.; Genís, actor, mr.; Genís, notari; Santes, Patrícia, vg., i Lucil·la, vg. mr.

Festa Major: a l'Ametlla del Vallès, Cervià de Ter, Montellà, Oris, Taradell, Torrelles de Foix, Torroella de Montgrí i Vilassar de Dalt.

26. Dijous

Santa Teresa de Jesús Jornet, fund. (MO) Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 3:7-13 / Salm 89 / Mateu 24:42-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ceferi, p. mr.; Juniper Serra, franc.; Ireneu, mr. Beat Balduí, mjo.

Festa Major: a Granollers, Puigverd de Lleida, Saldes, i Santa Oliva

27. Divendres

Santa Mònica, mare de St. Agustí (MO) Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 4:1-8 / Salm 96 / Mateu 25:1-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cesari i Siagri, bs. Santa Margarida, vda.

Festa Major: a Maldà.

28. Dissabte

Sant Agustí, bisbe i doctor (MO) Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 4:9-11 / Salm 97 / Mateu: 25:14-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hermetes, mr.; Caius, Pelagi i Antés, mrs.; Vivia, b.

Festa Major: a Alfara dels Ports, Montornés de Segarra, Palau-solità, Sant Fost de Campsentelles, Santa Linya, Tregurà i Vilanova d'Escornalbou.

Lectures bíbliques

Diumenge XXI de
durant l'any

Cicle A

Lectura primera

Is 22:19-23

*Li posaré a l'espatlla
la clau del palau de David*

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert ningú no tancarà, i quan haurà tancat ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare».

Salm responsorial

137:1-2a,2bc-3,6 i 8bc (R.: 8bc)

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor,
us vull cantar a la presència des àngels.
Em prosterno davant del santuari.

R. *El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Enalteixo el vostre nom,
perquè estimeu i sou fidel.
Sempre que us invocava, m'heu escoltat,
heu enfortit la meva ànima. **R.**

El Senyor és excels, però es mira els humils,
mentre que els altius, els esguarda de lluny.
El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor. **R.**

Lectura segona

Rm 11:33-36

*Tot ve d'ell, passa per ell
i s'encamina cap a ell*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprendibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a Ell per sempre, amén.

Al·leluia

Mt 16:18

Tu ets Pere.

*Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva
Església i les portes del Reialme de la Mort no
li podran resistir.*

Evangeli

Mt 16:13-20

*Tu ets Pere. Et donaré les claus del Regne del
cel*

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres que és Jeremies o algun altre dels profetes». Ell els diu: «I vosaltres, ¿qui dieu que sóc?». Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu». Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel». Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

«El jove d'avui respon quan se li presenta l'Evangelí»

■ Entrevista a Xavier Morlans, prevere i cantautor català

No podia celebrar-se la Trobada Europea de Joves a Santiago sense la presència d'una de les persones que més ha treballat al llarg dels anys amb la joventut, Xavier Morlans. El prevere i cantautor va ser l'encarregat de presentar l'emotiu acte de benvinguda

a la plaça de l'Obradoiro, a més dels diferents concerts celebrats al llarg de les jornades. La música va jugar a la Trobada un important paper com a mitjà d'evangelització, amb la presència de molts grups d'arreu d'Europa.

—Quin sentit dóna al pelegrinatge fins a Santiago realitzat per tota aquesta joventut?

—Pels peus s'arriba a l'ànima, els pelegrins han arribat cansats, però satisfets i feliços, és la felicitat que dóna la Fe en Jesucrist i el treball pels valors. La pedagogia física de caminar, de veure com amb una motxilla i quatre coses es pot passar la vida, és una experiència fàctica de la quantitat de coses superficials que tenim i com estem enganxats a la vida còmoda. La gent ha pogut veure, a més, que quan es posa a caminar és acollida per la gent i en aquest entorn es fa fàcil tenir una experiència de créixer com a persona, de trobar-se amb Déu.

—Què aporten aquest tipus de trobades als joves?

—Aquests tipus de trobades tan multitudinàries tenen un efecte molt positiu, el jove cristià comprova que no és un *bicho*

Xavier Morlans, amb alguns dels professors i alumnes de la Hope Music School.

raro, es troba en colla. És molt educatiu poder afirmar la fe i la solidaritat amb els més pobres en un clima de festa, amb

tallers, pregàries, concerts... Vehicular la Fe a través de tots els mitjans d'expressió és totalment positiu.

—Han respost els joves com esperava?

—El jove cristià s'ha de mentalitzar que serà minoria, però veig que quan a un jove se li presenta l'Evangelí o una causa noble com el servei al Tercer Món, i quan d'una manera pedagògica, estimant-lo, acompanyant-lo, dedicant-li temps, se li mostren proves, petites iniciacions pedagògiques a la vida d'entrega i sacrifici, com és un pelegrinatge a peu, respon i és capaç de sacrificar-se, convertir-se, seguir Jesucrist i traduir-ho en un servei.

—En l'àmbit més musical, què caldria destacar de la Trobada?

—Hem comptat amb la presència d'importants cantautors del país, com Miqueli o Xacobo..., però sobretot hem tingut el suport d'una experiència interessant d'Itàlia, la Hope Music School (Escola de Música per a l'Esperança), autors de l'himne de la Trobada. És una experiència molt interessant de la Conferència Episcopal italiana, que té com objectiu impulsar una escola permanent de formació per pujar el nivell de lletres, de la composició musical i de la interpretació dels joves de parròquies, però també dels joves no creients. Tant de bo es pogués impulsar un projecte similar a Espanya.

—No ha trobat a faltar l'actuació d'algun grup català?

—Fóra d'esperar que hi haguessin hagut més grups d'Espanya i de Catalunya, però de vegades les coses no surten com voldríem. Podem aprendre molt dels de fora, però també els podem aportar coses. La dosi s'hauria d'equilibrar millor, més grups d'aquí conjuntament amb els que vinguin de fora.

Samuel Gutiérrez

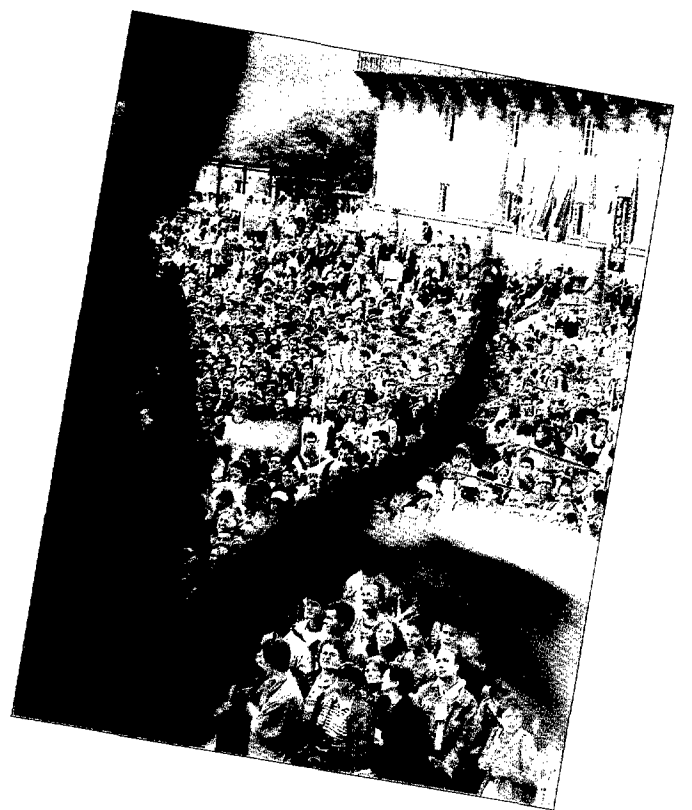
“Els Contes de la Fada Vetakika de Ràdio Estel” ja estan a la venda en CD i cassette

Els trobareu a les botigues de discos i llibreries especialitzades

**★ ràdio
estel
FM 106.6**

desafiaments

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— Són molts qui creuen que la procedència etimològica de Compostel·la és *campus stellae*, que vol dir camp de l'estel. Curiosament, prop de 50.000 d'aquests astres es van poder veure del 4 al 8 d'agost a la ciutat de l'apòstol. Una ciutat que durant uns dies va aparèixer especialment il·luminada, recoberta per un halo rejoyenidor que la fa més bonica del que ja és habitual. La Trobada Europea de Joves'99 que s'hi va celebrar va comptar amb nois i noies disposats a ser *estels* en aquesta societat actual que de vegades sembla voler romandre submergida en la nit.

Els arquebisbes Carles i M. Sistach davant del popular «botafumeiro».

Sant Jaume va ser el primer apòstol que va sacrificar la seva vida pel Senyor. La seva tomba és per al cristianisme molt més que una valuosa relíquia i atorga a la ciutat un caràcter marcadament espiritual. Santiago de Compostel·la és una ciutat que sembla respirar per si mateixa, que s'insinua a cau d'orella al pelegrí i que tan aviat com l'hi deixes t'envolta d'aquest amor que només Déu, i tothom que fa l'opció de seguir-lo, pot donar.

Santiago és diferent, un munt d'esglésies semblen brollar directament de la fèrtil terra gallega. Molts diuen que és fruit de la quantiosa pluja que, fins i tot a l'estiu i durant la Trobada, cau sobre la ciutat. Santa Salomé, Sant Agustí, Sant Fructuós, Sant Francesc o Santa Susanna són alguns dels temples que a pocs metres podem trobar a Santiago. No ens ha d'estranyar, doncs, que aquesta ciutat traspuï santedat. Si a això hi afegim un jovent arribat de tot Europa, que entre els dies 4 i 8 d'agost va celebrar la Trobada Europea de Joves, és lògic que Santiago impressioni.

Després de tant caminar, de tant silenci, de tanta soledat, de tant patiment..., després de tantes petjades deixades al camí, és ara l'apòstol qui deixa la seva

petjada al cor dels homes, convidant-los a fer un seguiment de l'Absolutament Altre, l'únic capaç de satisfer la set d'amor que té tot ésser humà. No és, per tant, exagerat que sa Santedat el papa Joan Pau II hagi volgut donar tanta importància al camí i a la ciutat, més ara si és Any Sant, com l'actual.

En aquest marc indescriptible, on per moltes paraules que utilitzem sempre ens quedarem curts, els joves europeus es van reunir venint de llocs molt diferents i distants del continent per tal de fer més viva la seva fe, per compartir-la, per comprovar que no estan sols en el camí de l'Evangelí.

«Ànim, sóc jo, no tingueu por!!»

Aquestes paraules de Jesús tretes de la lectura de l'Evangelí que es va llegir a l'Eucaristia que posava punt i final a la Trobada, van ressonar al cor dels molts joves reunits a la plaça de l'Obradoiro, mentre el Legat Pontifici, el cardenal Angelo Sodano, les anava repetint a la seva homília. Per a Xosé, de 20 anys, seminarista d'Orense, celebracions i paraules com aquelles no fan més que reforçar la seva vocació. Per moments, desapareixia tota la por o dubte, i com el mateix

El cardenal Carles precedeix el secretari d'Estat del Vaticà, Angelo Sodano.

Xosé explicava: «En trobades com aquesta, hom descobreix que val la pena donar la vida per l'Església.» Les paraules del cardenal obrien una escletxa en molts joves i naixia en ells la seguretat de no trobar-se sols, que «Crist, Senyor del temps i de la història, es troba sempre amb vosaltres, disposat a estendre la seva mà i a agafar-vos sempre que calgui».

Ana Belén també té 20 anys, com Xosé, però va arribar a Santiago des de més lluny, des de Madrid, tot i que havia peregrinat des d'Oporto. Aquest estudiant de Dret no podia evitar emocionar-se quan parlava sobre l'experiència que estava vivint a la Trobada. «Amb nosaltres ha vingut gent que no era creient, i han vist que som diferents, s'han arribat a plantejar la seva vida, han pogut veure, segons expliquen, que ens mou alguna

cosa inexplicable, la fe, i alguns han començat la recerca», deia Ana Belén dibuixant al seu rostre un gran somriure.

«Que es noti la diferència de la Fe!!»

L'experiència d'Ana Belén era precisament la gran petició que l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, feia a tots els joves que es van trobar a la catedral durant la missa que va presidir. Carles animà els joves a continuar nedant contracorrent, perquè com va expressar emocionat: «Només els peixos morts van a favor del corrent, els vius ho fan en contra.»

L'homília de Carles va captivar molts joves, com succeí amb 12 noies molt joves de Jerez del col·legi Jesús

María, Maribel, Noelia, Sandra o Rocío van sortir aquella tarda de la catedral amb les piles recarregades, plenes d'energia i de ganes d'evangelitzar amb el seu testimoni. D'elles van sortir molts crits i cançons que durant les jornades animaven les celebracions. ¡¡Juan Pablo, segundo, te quiere todo el mundo!!, va ser algun dels més celebrats i que deixava ben clara la presència del Papa al cor d'aquells joves.

Camí interior

260 joves van anar a Santiago des de Ciudad Real. Herminio, de 22 anys i fill d'Alcázar de San Juan, era un d'ells. «Tant durant el camí, com a la Trobada, he conegut molta gent, però sobretot he descobert aspectes de mi mateix que no m'imaginava», explicava Herminio com si revelés un do que el Senyor li hagués fet aquests dies. El silenci i la soledat a través de les quals el cristià es submergeix en la pregària i s'hi va descobrint, han estat dos elements que molts dels bisbes reunits a la ciutat de l'apòstol van assenyalar com a bàsics per fer camí cap a Jesús. La pregària, entesa com «tractar d'amistat molts cops i en solitari amb Aquell que sabem que ens estima», que deia la santa, és imprescindible per tal que el servei del cristià no sigui només assistencial, sinó perquè assolixi el grau d'evangelitzador. Aquesta va ser una de les idees que també va remarcar la delegada diocesana de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, Rosa Deulofeu, en una xerrada que va fer sobre

l'acció missionera del cristià.

Evangelitzar implica compartir, o almenys, aquesta és la conclusió a què arribaren els tarragonins Abraham i Antoni, durant el seu pelegrinatge des de Cebreiros. «Tot i que pugui semblar paradoxal, quant menys es té, més es comparteix, quan no es té gairebé res, es dona tot», deia Abraham una mica sorprès.

Perdre la vida en Crist

L'arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach, va treballar aquesta paradoxa a la catequesi sobre la Fraternitat que va dirigir als joves a l'església de Sant Agustí. Ésser cristià significa també descentrar-se d'un mateix i obrir-

se a l'altre. La fraternitat, segons explica Sistach, és fruit ineludible de l'Amor de Déu. Només quan perds la vida, la guanyes, i això només és possible des de l'amor, perquè com expressa Jesús a l'Evangelí, «ningú té un Amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics».

Un gran exemple de tota aquesta teoria és en Robert, de 23 anys, que va arribar a Santiago des de Burgos, tot i que és de la Seu d'Urgell. A la Trobada, hi ha descobert la seva petitesa davant Déu. La feblesa que va viure físicament durant el camí el va fer sentir molt més vulnerable, més dèbil, però tanmateix més disposat a oferir la seva vida a Crist, a perdre-la per Ell, a guanyar-la, a dir el sí que va inaugurar Maria fa uns 2.000 anys. En Robert ha anat més enllà en el seu camí de Santiago, ha començat un camí interior d'Amor, el camí que el papa Joan Pau II anima a iniciar a tots els joves.

Estels a la nit

Tots els joves reunits a la ciutat de l'apòstol són conscients de la gran responsabilitat en aquest nou segle que aviat s'iniciarà. Ells són el present

Fragment de la carta de Joan Pau II per a la Trobada Europea de Joves '99

«Estimats joves:

L'Església us mira amb esperança; compta amb vosaltres. Sou les generacions cridades a transmetre el do de la fe al nou mil·lenni. No decebeu Crist que, ple d'amor, us crida a seguir-lo i us envia, com a l'apòstol Jaume, fins als confins de la terra. Preneu a les vostres mans el bordó del pelegrí que és la Paraula de Déu —i camineu els viarans d'Europa anunciant amb valentia la Bona Nova de Crist, l'Home perfecte, l'Home nou, que revela als homes i dones de tots els temps la grandesa i la dignitat de fills de Déu.

Aquest és avui el millor servei que podeu donar a la societat: oferir l'Evangelí de Crist encarnat a la vostra vida amb tota la seva radical novetat. Una novetat capaç de seduir el cor de la joventut per la seva bellesa, la seva bondat i la seva veritat.

Deixeu-vos renovar per Crist! La nova evangelització —de què heu d'ésser protagonistes— comença per un mateix, per la conversió del cor a Crist. Viviu en intimitat amb Ell; descobriu en la pregària les riqueses de la seva persona i del seu misteri; torneu a Ell quan necessiteu la gràcia del perdó; busqueu-lo en l'Eucaristia, font de vida; i serviu-lo en els pobres i necessitats que esperen el seu pas benefactor [...] El Regne del cel és dels qui s'esforcen amb violència per entrar-hi en ell (Mt 11/12). Com vaig dir fa deu anys en aquest Monte del Gozo: No tingueu por de ser sants!»

d'una Església que els necessita per ser estels en la nit, com ho ha estat Maria des de sempre, a qui Joan Pau II anomena amb gran encert «estel del tercer mil·lenni». La Trobada Europea de Joves '99 no és el final del camí, sinó l'inici, ja que en el llarg camí del cristià «cada plenitud és un nou començament».

Text i fotos: Samuel Gutiérrez

Urgell

diòcesis

Cinc campanes noves rebran el tercer mil·lenni a Balaguer

■ La fosa va tenir lloc a Alemanya en un acte ecumènic amb una església siriortodoxa

BALAGUER.— Cinc campanes noves són instal·lades al campanar del temple de Santa Maria de Balaguer i el seu primer tritlleig anunciarà l'inici del tercer mil·lenni a la Noguera. El bisbe d'Urgell, Joan M. Alanis, les va beneir el 15 d'agost i seran exposades al públic a la planta del temple de Santa Maria.

Les campanes pesen 2.000, 1.400, 1.000, 800 i 350 Kg i els noms són Maria, Loreto, Miracle, Isabel i Antònia. Els tritlleigs seran automàtics i programats per ordinador. El preu total són divuit milions de pessetes: tres campanes seran apadrinades i pagades per tres famílies balaguerines, l'Ajuntament dona la Miracle i la parròquia paga la Maria. Els balaguerins també hi col·laboren per pagar la Maria; el 22 de maig ja es van recollir 350.000 ptes. en un concert organitzat per pagar la campana.

La instal·lació de les cinc campanes s'inscriu en un ampli projecte de millores del temple de Santa Maria, seu d'una exposició d'imatges de la Mare de Déu, i del seu entorn en el pujol que domina la ciutat i bona part de la Noguera.

Fosa ecumènica

Les campanes van ser foses a Alemanya el dia 16 de juliol a les foses Bachert, autors dels bronzes olímpics que van proveir el Centre Abraham de Barcelona

Foto: Gaspar Vilarrubias

Els representants de totes dues esglésies en un moment de l'acte.

i les instal·lacions olímpiques de Montjuïc. El més destacat, però, va ser que es va tractar d'una fosa ecumènica de campanes destinades tant a Balaguer com a una església siriortodoxa. L'acte va comptar amb la presència, d'una banda, del rector de Santa Maria de Balaguer, Mn. Ramon Soler, i de l'altra, del sacerdot ortodox Dermidas, segons informa Gaspar Vilarrubias, d'Igualada.

Dermidas va invocar el Senyor en arameu, que segons va explicar als assis-

tents al·l'acte és la llengua de la litúrgia de la seva comunitat ortodoxa, la mateixa en què va parlar Jesucrist i vestigis de la qual encara són utilitzats en comarques

al nord d'Israel. Mn. Ramon Soler, naturalment, va proclamar la benedicció en català.

Antoni Mirabet

La Mare de Déu dels Àngels, malmesa en un accident

OLIANA.— La imatge de la Mare de Déu dels Àngels, d'Oliana, el 2 d'agost, en el curs de la tradicional processó pels carrers de la vila, va caure de la peanya i va resultar greument malmesa. L'accident ha provocat angoixa entre els devots olianesos que veneren la sagrada imatge.

La caiguda accidental es va esdevenir quan, un cop acabada la concelebració eucarística, la imatge era retornada en processó des del temple parroquial a la pròpia capella. Els assistents van recollir devotament els trossos de la imatge que intentaràn reconstruir dos restauradors locals, Ramon Regada i Ramon Sala.

Provisionalment a l'altar de la capella hi han col·locat una fotografia de les mateixes dimensions de la imatge. Són nombrosos els devots que diàriament visiten la capella per pregar davant la Mare de Déu. L'accident ha provocat consternació i dolor als olianesos per la

devoció que senten per la seva celestial patrona i pels records històrics que envolten la imatge.

La devoció arrenca de l'edat mitjana, aleshores amb el títol del Socors i, des del segle XVI, amb l'advocació dels Àngels. El 1686 els Pares Escolapis van arribar a Oliana, es van establir al costat de la capella i en van assumir la custòdia i la propagació de la devoció durant 150 anys. El 1797, va ser ampliada la capella i la imatge, traslladada el 1835 a l'església dels Dolors, a causa de la revolució, va ser retornada a la seva capella el dia 2 d'agost del 1843.

Durant la Guerra Civil la imatge, de terra cuita, va ser destrossada, però unes mans valentes i pietoses van recollir i guardar els trossos. Amb els bocins un escultor va recomposar la imatge venerada fins ara. Els olianesos porten al cor la Mare de Déu dels Àngels, la devoció configura la pàgina més entranyable de la història de la vila. (A.M.)

Les gràcies del Jubileu 2000 a la diòcesi

Segons decret del bisbe d'Urgell, Joan M. Alanis, cinc temples de la diòcesi seran seus fixes per guanyar les gràcies del Jubileu 2000. Els temples assignats són els següents: la catedral de Santa Maria, a la Seu d'Urgell; la basílica de Nostra Senyora de Valldeflors, a Tremp, i els santuaris de la Mare de Déu de Núria, de Nostra Senyora de Meritxell, a Andorra, i del Sant Crist de Balaguer.

La resta de santuaris diocesans també podran ser seus jubilaris els dies del seu aplec: Arboló, Bon Repòs, Montgarri, etc. Els pelegrinatges a les ermites i als santuaris realçaran encara més els aplecs tradicionals i expressaran la imatge secular del pelegrí que, amb cor penedit, feia camí cap als santuaris. La distribució geogràfica dels temples pretén facilitar la participació dels fidels en els actes jubilaris.

Dues disposicions principals distingeixen les condicions per celebrar el Jubileu: la penitència, amb els signes de reconciliació i conversió, i la pregària personal i comunitària.

Girona

El Seminari Menor ja pertany a la Universitat de Girona

■ Els diners de la venda es destinaran al Seminari Sivilla i a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles

GIRONA.— Després de catorze anys de negociacions, el bisbat de Girona ha fet efectiva la venda del Seminari Menor (conegut amb el sobrenom de Portal Nou) a la Universitat de Girona (UdG). En total són 378 milions de pessetes que la Universitat anirà lliurant a mesura que avanci les obres de la nova seu de la Facultat de Ciències de l'Educació.

El 29 de juliol es va signar finalment la venda del Seminari Menor de Girona, una operació que es va iniciar el 1985 i que ha culminat aquest estiu.

La part de l'edifici adquirit —la meitat del qual ja estava ocupat actualment per dependències de la UdG— acollirà Ciències de l'Educació, una facultat que s'inaugurarà el 2003 i que ara pateix una dispersió nociva que la divideix entre una part del Seminari (en lloguer) i l'edifici de l'antiga escola Annexa, a l'eixample gironí. En l'avantprojecte dels arquitectes Francesc Hereu i Joaquim Español es preveuen 11.691 metres quadrats de superfície construïbles. Actualment s'està definint quin ha de ser el destí de l'actual ala de l'edifici: la reconstrucció o l'enderrocament total. L'edifici que ha venut el bisbat és una construcció dels anys quaranta i en paraules del degà d'Educació, Joaquim Pèlach, «no és una mostra arquitectònica a conservar».

Portal Nou era fins ara un edifici on s'aplegaven la major part de moviments diocesans com ara el MIJAC o Justícia i Pau, i està previst que aquests s'instal·lin a les dependències del Col·legi Menor Bisbe Cartaà, un centre adreçat als nois

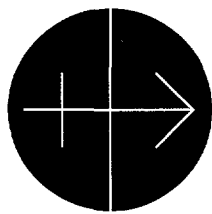
que cursen estudis universitaris a Girona i que ofereix allotjament a pensió completa i activitats complementàries socioeducatives i ludicoculturals.

Tal com va indicar el bisbe de Girona,

Jaume Camprodon, després de visitar el Sant Pare en la ja tradicional visita *ad limina*, la quantitat que suposa aquesta anunciada venda serà destinada íntegrament en obres per millorar el Seminari

Sivilla, residència de capellans grans, i la Casa d'Espiritualitat de Banyoles, on s'habilitarà una planta per a capellans malalts.

Miriam Díez

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. (91) 725 92 12

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2.ª - 08006 BARCELONA - Tel. (93) 237 37 63

C/c. 1260-2110027312. Banco Central Hispano. Vía Augusta, 6. 08006 Barcelona

MISSES a favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sap que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est no més poden subsistir gràcies als estipendis de Santes Misses que "Ajuda a l'Església Necessitada" fa arribar a aquests vertaders deixebles de Crist avui dia?

COL-LABORI amb la missió evangelitzadora d'aquests milers de sacerdots, ENCARREGANT la celebració de Misses —al mateix estipendi de la seva diòcesi— a través de la nostra associació. Ells aplicaran la Santa Missa per les SEVES INTENCIONS.

● Desitjo que es celebrin
MISSES per les següents intencions:

.....
.....

Envio Ptes. com a DONATIU

Per: Gir Transf. Xec

Nom i cognoms:

Carrer i núm.:

C. Postal i Ciutat:

BARCELONA

Curset per a organistes d'església

MONTSERRAT.— Del 23 al 28 d'agost tindrà lloc a Montserrat el VII Curset per a Organistes d'Església, promogut i organitzat per la Delegació diocesana de Pastoral Sacramental i Litúrgia de l'arquebisbat de Barcelona. El curs té per finalitat oferir tot l'ajut possible a les persones que col·laboren en les celebracions litúrgiques com a organistes i oferir un coneixement més en profunditat d'aquest instrument.

S'han efectuat 38 inscripcions procedents de les següents diòcesis: Barcelona, 15; Girona, 6; Solsona, 2; Tarragona, 6; Tortosa, 1; Urgell, 2; Vic, 3; Mallorca, 1, i València, 2. (C.C.)

Tortosa

Primera trobada d'Operaris joves

■ La meta última era aprofundir en el carisma del beat Manuel Domingo i Sol

TORTOSA.— Del 2 al 28 de juliol va tenir lloc la primera trobada de joves de la Germandat de Preveres Operaris diocesans, primer a Salamanca, del 2 al 4 de juliol, i després a Tortosa, del 12 al 28. L'objectiu inicial va ser integrar com a grup tretze joves preveres de la

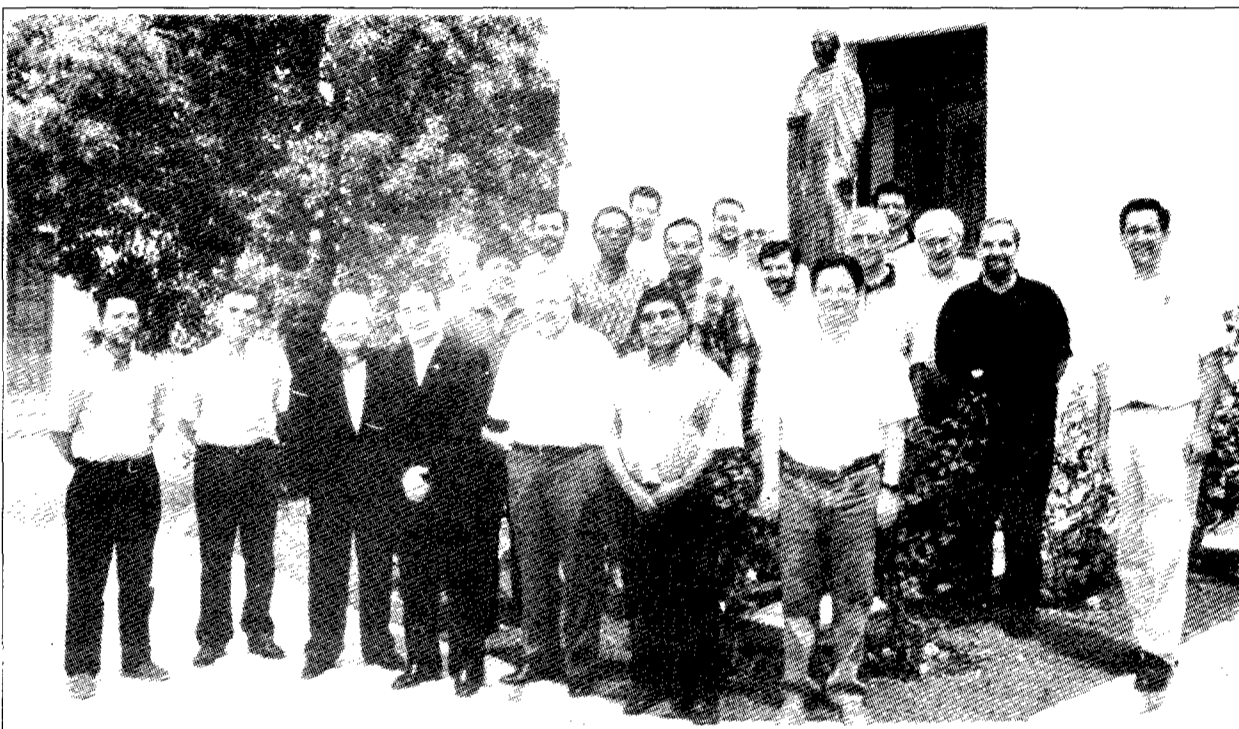
Germandat, procedents d'Amèrica, d'Àfrica i d'Europa. La meta última era aprofundir en el carisma del beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa, 1836-1909), que va fundar la Germandat, principalment per al foment i l'educació de les vocacions al sacerdoci.

A Tortosa els joves van viure l'experiència de redescobrir la identitat i la missió del sacerdoci per al segle XXI. La dinàmica seguia sempre aquest procés: exposició del tema, reflexió personal, diàleg en grups, posada en comú. Destacaven dues qüestions de fons: «¿Quines distàncies generacionals, de mentalitats, es poden reduir?, ¿com a grups d'operaris joves, cap a on hem d'apuntar?»

Els principals conferenciants al llarg dels quinze dies van ser Luis Rubio, José Luis Ferré, Vicente Hernández, Mons. Juan María Uriarte, bisbe de Zamora, que va parlar de *Antropologia del celibat* i *Formació permanent en el celibat*, i Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, que va parlar de *La diocesaneïtat del prevere*, entre d'altres. La presidència de laudes, missa i vespres va ser confiada al anterior director general, Francisco Lansac, i a l'actual, Àngel Pérez. També van presidir operaris especialment rellevants.

Les sortides tenien un interès particularment entranyable: el temple de la Reparació i la catedral de Tortosa, el convent de Santa Clara i a Benicàssim (Castelló) el convent de Carmelites del Desert de les Palmes. Altres sortides van ser a Port Aventura (Salou) i a la IV Festa del Renaixement de Tortosa.

J. Blanc i Bahima

Els participants amb Mons. Xavier Salinas i el director general (el tercer i el quart per l'esquerra, respectivament).

Animació missionera a la Terra Alta

BOT.— La Delegació de Missions de Tortosa va organitzar del 13 al 23 de juliol un camp de treball missioner a Bot (la Terra Alta). Quant a la seva organització es va dividir en dos grans blocs. El primer desenvolupava una tasca en els pobles veïns (vuit en total); així mentre uns van col·laborar en la restauració de l'ermita de Sant Josep, de Bot, altres van anar a la residència Natzalet de Móra d'Ebre (la Ribera d'Ebre) per acompanyar els ancians, fer-los companyia, treure'ls de passeig, i altres van treballar en la restauració dels bancs de l'església par-

roquial de Batea.

L'altre bloc de gent, un grup que incloïa missioners, feia pròpiament l'animació missionera. Anava pels pobles de la Terra Alta i reunia els infants i mitjançant el joc i el cant proporcionava motius per reflexionar sobre la tasca missionera de l'Església. També s'organitzaven reunions amb adults per parròquies, amb una convocatòria expressa del rector, o anaven a predicar a les celebracions de l'eucaristia.

Les tardes quedaven lliures en part per descansar, preparar i revisar activitats per al dia següent i també per estudiar algun tema tot el grup. La germana Sole, el P. Andrea i el P. José Luis, tots tres missioners a Zàmbia, Veneçuela i Hondures, apuntaven temes de reflexió. (A.B.)

Capellans i seminaristes estudien en paral·lel

TORTOSA.— La Delegació diocesana del Clergat ha programat el tradicional curset d'estiu per als dies 30 i 31 d'agost, 1 i 2 de setembre. Se celebrarà al Seminari diocesà i els preveres podran utilitzar les habitacions remodelades dels seminaristes.

S'ha reduït en un dia la duració del curset, però es donaran el mateix nombre de conferències. L'altra novetat d'aquesta edició és el curset paral·lel que donarà als deu seminaristes majors el professor de Filosofia Miquel García Bailach sobre *Antropologia cristiana*. Amb tot, el tema estrella per al centenar de preveres que s'esperen és *Deu és amor*, que donarà J. A. Martínez Molina, professor de la Universitat de Comillas i membre de la Co-

missió Teològica de la Conferència Episcopal espanyola.

El segon dia, Mn. Pere Llabrés, delegat diocesà del Patrimoni Artístic de Mallorca, parlarà d'*El Jubileu en el vessant teològic i pastoral*. En canvi, *Les arrels bíbliques de l'Any Jubilar* les explicarà el llicenciat en Escriptura J. L. Arín, director de l'Institut de Teologia per a Laics.

De la tercera jornada destacaríem la intervenció de Teresa Pou, directora de Ràdio Estel. En el dia de cloenda, Mons. Agustí Cortés, bisbe d'Eivissa, explicarà la identitat i la missió del prevere. El bisbe de Tortosa, Xavier Salinas, mantindrà el fil conductor del curset, que serà *Pla Pastoral de l'any 2000*. (J.B.B.)

TARRAGONA

Goigs en honor del patró dels pagesos

VILANOVA DE PRADES.— Mn. Joan Roig, rector de les parròquies d'Ulldemolins, de Prades i de Vilanova de Prades, és un gran especialista dels goigs. Quan en una església n'hi ha la mancança, Mn. Joan ha sabut trobar la inspiració adequada per cantar les lloances del sant respectiu. Ha despertat ara la devoció a sant Galdric, patró dels pagesos catalans, i ha dotat cada parròquia de la seva imatge.

«Per cridar la pluja amiga / Guifré us porta al Canigró: / d'aigua i fruits ja riu l'artiga / del Conflent al Rosselló. / Barcelona un altre dia / també us rep amb precés i cants...» Els goigs de Mn. Joan són un recull d'història, mentre que la música és de Josep Miró, fill de Vilanova de Prades. (L.N.P.)

Esqueles

a

Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

TINTORERIA BOHIGAS Fundada el 1915

- Neteja i restauració de pells
- Neteja i guarda de catifes
- Especialistes en peces delicades i de cerimònia
- Bugaderia
- Servei d'urgència a domicili
- Articles de ploma i cortines
- Servei a comunitats i hotels a tota la ciutat
- No tanquem al migdia
- Preus assequibles

Tel. 934 290 378 - 933 586 400
c/ Fulton, 24 - c/ Tajo, 47 - Pg. Maragall, 261

In memoriam

Lluís Antoni Sobrero i Ferrer, SJ

Nasqué a Barcelona el 6 d'abril de 1922, i va morir el dia 5 d'agost passat, festa de la Mare de Déu de les Neus.

Ha estat edificant l'enteresa amb què des del primer moment va assumir tot el procés de la seva llarga malaltia, volent mantenir-se actiu fins a l'últim moment de lucidesa. En el capítol *Val la pena sofrir...?* del seu llibre *Família i gent gran al llindar del 2000* (1995) deia: «Sofrir no és per si mateix un valor humà..., però pot ser-ho el fet de saber acceptar-ho serenament... els mitjans religiosos i morals poden ajudar a mantenir l'esperança en una vida que no es perd sinó que es canvia...»

En la seva formació universitària fou llicenciat Intendent Mercantil l'any 1942, que posteriorment amplià a la Universitat de Deusto graduant-se en Ciències Economicosocials. El 1943 donà el pas definitiu vers la seva vocació ingressant a la Companyia de Jesús, i fou ordenat prevere el 1956.

Estava dotat d'unes condicions humanes per a una tasca pastoral de servei com ha estat la seva: gran capacitat d'anàlisi dels problemes i situacions, i el do de síntesi que sabia concretar en una idea que portava a la pràctica amb tenacitat i sentit de responsabilitat admirables. En el seu llibre de pregàries *Estimar i sentir-se estimat*, n'hi ha una de seva titulada *Pregària creativa*, demana a Déu que li ensenyi «a prendre iniciatives..., a actuar..., a superar situacions..., a treballar i esperar costi el que costi els nostres interessos i tranquil·litat...». Aquest esperit es reflecteix en els seus diversos

llibres editats, publicacions i articles.

Són punts importants de la seva feina ben feta: ESADE, una visió en el seu temps de futur i organització de les empreses, de la qual fou fundador i primer director general, i que en una ocasió quan se li lloava la importància de la institució, responia, sense ostentació, que era un gra de

mostassa que s'havia sembrat. Des de 1972 intensifica la seva activitat en el camp de la gent gran. Consiliari de l'Obra de la Visitació, consiliari de Vida Creixent per l'arquebisbat de Barcelona i dels bisbats de Catalunya. Des de 1988 col·laborador de la Fundació Pere Tarrés, de la qual fou últimament president, esmerçant-hi intensa activitat en l'àrea de la Gent Gran. Com a colofó dels seus mèrits, participà, el 1993, com a expert, en el Parlament Euro-

peu de la Gent Gran.

Buscava esperit i contingut en tot allò que ell tutelava, i n'és exemple Vida Creixent. En nomenar-lo consiliari, el cardenal Jubany va manifestar-li que la traducció del nom francès *Vie Montante* havia de suggerir una actitud dinàmica i activa i no estàtica d'anar fent, i explica:

«A Catalunya cercarem les arrels bíbliques de l'ideal d'aquest moviment i ens donarem el nom de *Vida Creixent*.»

El seu esperit era obert a l'evolució de l'Església i no perdia ocasió per divulgar els continguts del Concili Vaticà II i del Provincial Tarraconense, especialment en tot allò referent als pobres i marginats. En un temari de curs, *A l'encontre de Jesús*, reflexiona sobre la problemàtica dels actuals signes dels temps. Volia ajudar a viure la fe enmig de la societat actual.

La intensitat de la seva vida interior es posa de manifest en l'últim escrit que li coneixem (publicat en resum a *Catalunya Cristiana* el 21 de febrer), que és tot un testament espiritual de significatiu títol: *Espiritualitat en creixement*, on ens in-

vita a posar-nos davant els ulls de Maria, pelegrina de la fe i model perfecte de vida espiritual i apostòlica; parla del desig de perfecció, d'acceptació alegre, de sofriment i fortitud, acabant amb l'exhortació que l'espiritualitat és per oferir-la, per fer-la palesa amb la nostra vida, la nostra alegria, el nostre servei generós, constant, dia a dia. És el que li hem vist fer sempre.

Josep Alcañiz i Barnils

Va posar vida als anys

El pare Sobrero ens ha deixat l'herència del seu exemple de vida. Una vida lliurada al servei dels altres, una vida que a primera vista semblava desenfrenada per la seva continuada i ininterrompuda activitat, però que amb mirada reposada es podia comprovar que era quelcom natural en ell.

Els anys que anava sumant a la seva vida no significaven res en la seva activitat. Ho deia moltes vegades i ho escoltàvem dels seus llavis en una i altra ocasió: posar vida als anys i no anys a la vida. Era el seu lema i la seva manera d'entendre la missió que hem de desenvolupar en aquest món.

Jo em permetria dir que el P. Sobrero dominava la vida, però la vida no el dominava a ell. Els anys podien anar augmentant, però ell, al mateix compàs, augmentava la seva feina, actuant, escrivint, aconsellant, organitzant, instruint.

Però al mateix temps que ens ha deixat exemple d'aquestes activitats, també ens deixa el seu llegat d'espiritualitat. Crec, però, que en realitat la seva activitat no era res més que el fruit de la seva vida interior i d'entendre que l'espiritualitat s'ha de concebre encarnada en la vida del món.

I afegiré que amb els anys la vida era per a ell un continu créixer. Créixer al compàs de l'experiència que donen els anys. Ell va ser precisament qui va unir la paraula *vida* amb el verb *créixer*, i el resultat va ser *Vida Creixent*. Amb en Joan Viñas va ser el creador i impulsor del nostre Moviment que ell concebia

com el conjunt de persones jubilades que creixen amb els anys i amb les seves atencions vers els altres. Un moviment dinàmic per a persones que entenen que la seva vida útil i activa no s'ha acabat al terme de la seva vida laboral productiva.

Era tan fort el seu esperit que les seves malalties no li van permetre cap disminució en les seves activitats i semblava que el posaven a prova per tal de posar més vida als anys.

Tots els membres de la Coordinadora diocesana de Barcelona som testimonis de la seva fortalesa d'esperit quan, ja disminuït físicament en la infermeria de Sant Cugat i amb motiu del recés que cada any fem al Casal Borja, ens va donar els últims consells i la seva esperança d'una vida plena.

La vida per a ell era un camí de treball i amb el treball un camí de salvació. Feia seu allò que se'ns diu als Actes dels Apòstols quan es presenta el cristianisme com un camí de salvació, i com a fidel seguidor del Jesús de l'Evangeli que es defineix a si mateix com el veritable camí que duu a la vida.

Aquest és el llegat que ens deixa: ser adults grans vol dir plenitud de vida i una vida de treball al servei dels altres.

No podem dubtar que ell en la plena contemplació de Déu continuarà el seu treball pregant al Senyor per Vida Creixent.

Josep L. Fernández Coll
Coordinador diocesà de Vida Creixent

Gràcies, pare Sobrero!

Dels últims mesos haig de deixar constància de l'interès amb què tothom preguntava pel P. Sobrero. Des dels components de la Comissió Permanent de Madrid, passant per la Comissió interdiocesana de Catalunya, les Illes i Andorra i, naturalment tota la gent més propera. No era tant pel sacerdot consiliari, sinó per la persona de somriure serè i acollidor que feia amics de debò allí on anava. Home de Déu, i treballador optimista com pocs.

Quan vaig acceptar el càrrec de coordinador interdiocesà vaig confiar-li els meus temors perquè creia que no tenia poder de convocatòria, ni la formació que es necessitava. Em va dir que no havia de ser fotocòpia de ningú, sinó ser jo mateix..., això sí, posant generosament els carismes rebuts del Pare al servei del proïsme. Penso que això és el que ell va fer sempre.

La millor prova d'agraïment al P. Sobrero ha de ser treballar amb més entusiasme que mai perquè Vida Creixent, que ell tant estimava, tingui arreu impulsors i beneficiaris dels jubilats, jubilades i adults grans, segurs que ell ens ajudarà des del cel.

Antoni Bosch
Coordinador interdiocesà

La mort és el sentinella del misteri

El P. Jesús Renau, provincial dels jesuïtes de Catalunya, ha citat aquestes paraules que encapçalaven aquest escrit en l'homilia del funeral del P. Lluís Antoni Sobrero, presidit pel bisbe auxiliar Jaume Trasserra i per 36 preveres jesuïtes i no jesuïtes.

Ha estat una celebració senzilla i sentida per moltes persones reunides en època de vacances i també de Vida Creixent.

La mort del P. Lluís Antoni ha desvetllat humanament la vàlua d'una persona de gran treball, un gran gestor i al mateix temps la seva dedicació a les persones amb gran senzillesa.

I també la mort del P. Sobrero i de la manera com s'hi va preparar, ens ha revelat com estimava el Pare de tots i ell se sentia estimat tal com era per aquest Pare bo. Ell, en una ocasió en què em va revelar la seva crua situació, em va dir: «Ara a mi em toca fer el que diuen les constitucions: pregar per l'Església i per la Companyia i, a més, fer possible "aconseguir l'amor", com diu sant Ignasi en els Exercicis.»

El Senyor ens ha ensenyat a través del pare Lluís Antoni una lliçó de disponibilitat, de servei i d'entrega. Que al cel ens pugem veure!

Jaume Serrano i Vidal
Consiliari diocesà de V. C.

Una opció sincera pels necessitats

■ L'Associació de Caritat de Sant Vicenç de Paül realitza una gran tasca d'ajuda i humanitat

BARCELONA.— Avui dia, la nostra societat ha vist com cada cop més la solidaritat i l'ajuda cap als més necessitats s'ha convertit en una prioritat. Però, de vegades, no n'hi ha prou a tranquil·litzar la consciència fent un donatiu. L'opció pels pobres va més enllà: un estil de vida, un donar-se absolut per estar amb qui més ho necessita. L'Associació de Caritat de Sant Vicenç de Paül respon a aquesta crida, realitzant una gran tasca d'ajuda i humanitat.

«Nosaltres busquem, a part de cobrir necessitats bàsiques, el creixement personal dels homes i les dones que ens vénen a buscar», comenta Maria Garriga, membre de l'associació.

De fet, la història d'aquesta organització es remunta molts segles abans, més concretament al segle XVII. Sant Vicenç de Paül va encomanar a les Voluntàries de la Caritat «aneu i dediqueu-vos amb un amor sempre nou als més pobres». Des de llavors, l'associació ha tirat endavant, seguint les directrius que el seu fundador va marcar.

L'Associació de Caritat de Sant Vicenç de Paül vol fer un servei total que rehabiliti, humanitzi, consoli, dignifiqui i torni al pobre la seva consciència de persona.

La seva tasca la realitzen al Raval Sud de Barcelona, caracteritzat per la pobresa i la marginació. Aquest barri pateix la problemàtica de l'atur, la prostitució, les toxicodependències, les desestructuracions familiars, un alt índex d'immigració, els recursos econòmics molt deficients, la delinqüència, etc.

Una opció molt clara

L'Associació de Caritat de Sant Vicenç de Paül prové de l'AIC (Associació Internacional Caritat), coneguda com el Voluntariat Vicencià. Com el seu nom indica, es tracta d'una associació de caritat, fundada a França l'any 1617 per sant Vicenç de Paül i que actualment es troba establerta per tot el món. A Catalunya, actua des del 1941. Està aprovada per la Conferència Episcopal espanyola, i està confederada amb Càritas. A més, és membre de la Plataforma per a la Promoció del Voluntariat a l'Estat espa-

nyol, i registrada al Ministeri de Justícia.

Com treballa? La seva acció es fonamenta en l'equip. L'AIC agrupa persones seglars voluntàries que volen servir el més necessitat. Aquesta associació promou la formació integral dels seus membres, i ho fa amb la col·laboració de les Filles de la Caritat, els Pares Paüls, com a assessors, i altres persones, grups, entitats públiques i privades que treballen a favor dels qui pateixen.

Diferents projectes

L'acció que realitza l'AIC, i per tant també l'Associació de Caritat de Sant Vicenç de Paül, es plasma en diferents projectes. D'una banda, cada quinze dies es dona un paquet d'aliments a les persones que més ho necessiten. «En un primer moment el donem a tothom. Després, realitzem un estudi per veure qui el necessita realment», explica Maria Garriga.

Un dels projectes que porta a terme l'Associació de Caritat de Sant Vicenç de Paül és La Llar, una acció d'assistència social. En aquest centre, s'acull, es dona suport i s'acompanya aquelles persones del barri en situacions de risc social, atenent les seves necessitats reals. La Llar disposa de serveis i ajuts com l'assessorament legal, el suport psicològic, l'acompanyament, la higiene personal (dutexes), el servei de bugaderia, el taller de confecció, l'alfabetització, l'atenció a drogodependents, els ajuts puntuals i els lots d'aliments.

L'Associació de Caritat de Sant Vicenç de Paül prové del Voluntariat Vicencià.

Una atenció al treball

D'altra banda, l'associació porta a terme el projecte anomenat Labouré, que és una iniciativa de reinserció social i laboral. Aquest centre s'adreça a persones en edat laboral en situació de risc social, amb l'objectiu d'incorporar-los o reinserir-los en el món laboral. Les tasques que porten a terme els usuaris són manipulatives. Labouré vol crear un ambient de confiança i responsabilitat on motivar hàbits de treball: assistència, puntualitat, ordre... Es realitza un seguiment individual i global, atenció psicològica, així com contactes amb centres especialitzats en professions laborals.

Un temps per a l'oci

L'Associació de Caritat de Sant Vicenç de Paül també porta a terme un projecte anomenat Amics de l'Apotecari. Aquesta iniciativa pretén dur a terme

activitats complementàries a aquelles que es desenvolupen als dos centres. Es tracta d'activitats de conscienciació, com són passis de pel·lícules, amb xerrades posteriors, activitats de convivència, basades en sortides fora del Raval de caràcter cultural i lúdic, etc. Amics de l'Apotecari vol crear un grup de convivència format per gent del Raval i voluntaris, on la gent se senti integrada a través de l'amistat i d'experiències comunes.

Gerard Redó

**ASSOCIACIÓ DE CARITAT DE
SANT VICENÇ DE PAÜL
C/ PERACAMPS, 7, BAIXOS
08001 BARCELONA
TEL. 933 021 981**

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Support
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

La veu del metge

L'envelliment natural (1a part: introducció)

En Carles presentava des de feia un parell de setmanes un nerviosisme especial. La seva família ho sabia des de feia temps. Els seus amics recordaven que aquest mes era especial per a ell. Els companys de la feina se'n van començar a assabentar fa uns dies. En Carles intentava oblidar-se'n, però no podia. Aquest mes feia anys. No era un aniversari més. Era el seu 50è aniversari.

En Carles mirava, en aquests dies, els altres d'una forma nova. Ell era animós, empenedor i no havia d'amoïnar-se del seu cos, que sempre li havia respost bé, malgrat algunes gripes i una úlcera guarida. Ara, això no obstant, en observar els altres s'hi comparava. Aparento menys edat que aquell?

En aquesta nova mirada va començar a observar els ancians d'una forma nova: com serà el meu futur? I en veure alguns i conèixer les seves xacres va decidir anar a cal metge per fer-se una revisió mèdica.

A la sala d'espera se sentia una mica diferent. Un sa esperant juntament amb malalts. Seria la seva «malaltia» el dubte sobtat sobre la seva salut? Li trobarien «alguna cosa»?

La infermera el va fer passar. En comentar el motiu de la seva consulta va explicar que hi anava per fer-se una revisió mèdica preventiva. El metge sabia que, normalment, darrere d'aquesta petició hi ha una por oculta. També sabia que quan es fan recomptes d'utilització d'exploracions mèdiques, augmenten una mica el mes en què les persones canvien de dècada, que no correspon a una malaltia. Són els efectes psicològics del canvi de desena.

El facultatiu va prescriure les exploracions bàsiques corresponents a l'edat i els factors de risc personals d'en Carles. Com que la relació era molt cordial, van començar a parlar sobre l'envelliment natural.

Envelliment saludable

El metge li explicava que el que és saludable és l'envelliment harmoniós del cos i de la ment com una unitat. Que en realitat l'envelliment s'inicia en l'àmbit

El que és saludable és l'envelliment harmoniós del cos i de la ment com una unitat.

cel·lular a una edat primerenca (19 anys) i que més que interpretar-lo com una «malaltia» és possible veure'l com el trànsit per diverses formes d'entendre la vida i relacionar-se amb ella. Des del vigor i el malbaratament d'energia de la joventut, amb músculs, ossos, sistema cardiorcirculatori en plena forma i recerca d'experiència, fins a una senectud reposada, on el coneixement de les coses supleix la curiositat desmesurada i el cos renuncia progressivament a la impulsivitat i al desordre. En aquest periple, la vida pot ser entesa, per una mateixa persona, des de molts punts de vista i desenvolupar —si prefereix no oblidar-se de les seves pròpies accions i recordar les seves íntimes emocions interiors— actituds de comprensió amb els altres.

A més, continuava explicant el doctor, podem incloure l'experiència acumulada —molts cops poc valorada com a precursor de la conducta adulta— de tot l'aprenentatge necessari per créixer i «ser» que es fa en la infància: el control del cos —equilibri, alimentació, neteja, accidents—, el desenvolupament psicològic i el descobriment de les pròpies emocions, sentiments, personalitat i de les relacions socials, causa i conseqüèn-

cia de les pròpies accions.

En Carles escoltava amb interès l'explicació del seu metge, fruit de l'observació i de l'atenció a persones de totes les edats. Intuïa que rere de les xacres i les malalties «de l'edat» hi ha la saviesa d'un periple complet per l'existència humana.

El ritme del consultori obligava a acabar la xerrada, però van acordar que en la propera visita —quan portés les anàlisis i les proves— li explicaria com envelleix cada òrgan del cos.

En Carles va sortir de la consulta amb idees noves. Ja no es fixava tant en l'aspecte corporal sinó en l'actitud davant de la vida i no sentia que, després d'apagar les espelmes, deixaria de ser com era: animat, creient, saludable i confiat.

Dr. Ferran L. Tognetta

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

PRIMERS PLATS**Cloïsses a la marinera****Ingredients**

1 kg. de cloïsses
1 ceba tendra
1 got de vi blanc
oli, farina blanca i julivert fresc

ROVELLATS
CAVA

Nou Arxiu Històric Comarcal

VILAFRANCA DEL PENEDÈS.— La Comissió de Govern del Consell Comarcal de l'Alt Penedès va acordar recentment aprovar el conveni conjunt amb l'Ajuntament de la localitat i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya per a la construcció del nou Arxiu Històric Comarcal de Vilafranca del Penedès. L'actual està instal·lat des de l'any 1983 a la planta baixa de la Biblioteca Torres i Bages, però l'espai és insuficient per encabir els fons documentals que periòdicament s'hi han d'ingressar. (C.C.)

cultura

Llegendes de Girona, una proposta nocturna ludicocultural

Sant Narcís,
patró de Girona.

GIRONA.— Llegendes de Girona és una entitat, formada per tres guies oficials molt professionals, que va nèixer l'any 1991 amb la voluntat d'adoptar una postura més activa davant de la dinàmica turística. La proposta que ofereixen per a aquest estiu gironí està envoltada de màgia i de misteri.

La solitud de la nit i dels llocs recorreguts incita el participant a adoptar una actitud propera a la del viatger, allunyada del concepte, tan potinejat, de «turista». El guia assumeix el rol de fabulista, de joglar: les seves històries sorprenents contenen sempre una bona dosi d'ironia i d'autocrítica envers el caràcter del gironí o gironina.

La informació subministrada inclou principalment anècdotes, referències literàries d'autors coneguts, episodis històrics tractats des d'una òptica popular, el record de capítols memorables de l'hagiografia dels sants locals més venerats, llegendes històriques, personatges del bestiar de la ciutat... Tot això forma part d'un objectiu comú: proporcionar al participant una experiència diferenciada que insisteix en matisos d'individualitat i de qualitat.

i el contingut convencionals adoptats sovint durant les visites guiades que ofereixen tan sols una aproximació carregosa i avorrida, mancada d'un interès real per a amplis sectors de públic.

Des del seu naixement, l'any 1991, aquestes iniciatives han tingut una resposta popular engrescadora, que ha animat els seus creadors —Rosa Maria Salip, Joan Moreno i Pep Bosch— fins enguany a seguir creant productes per tal de promocionar Girona.

Aquesta acollida s'ha vist reflectida en la concessió del Premi Ferran Agulló, el nomenament del Pla Futures concedit per la Unió Europea i la menció de Ràdio 4 a una de les propostes més atractives de l'estiu.

La visita nocturna i llegendària a la ciutat dels xuixos i els quatre rius va iniciar-se el 15 de juliol i es perllongarà fins al 28 d'agost. Es pot triar l'horari: les vuit, les nou o les deu del vespre de cada dijous, divendres i dissabtes. Se surt del Punt de Benvinguda i cal fer la reserva per telèfon al 972 211 678. La iniciativa està dirigida a tothom, gironins i visitants, i està pensada perquè els qui no coneixen la ciutat decideixin fer-hi estada d'un parell de dies.

Miriam Díez

Resposta popular i guardons públics

Llegendes de Girona té com a finalitat bàsica la investigació i la creació de noves propostes dins de l'àmbit del turisme cultural. També ofereix una visió nova de la ciutat de Girona defugint el llenguatge

Forma de preparació

Piqueu la ceba fins que quedi molt fina. Fregiu-la amb una mica d'oli d'oliva amb cura perquè no quedi massa cremada. Afegiu-hi les cloïsses, i remou-les durant un minut, i afegiu-hi la copa de vi blanc i la farina, amb compte perquè no hi quedin grumolls.

Manteniu les cloïsses a foc suau fins que s'obrin i afegiu-hi el julivert que haureu picat prèviament, però reserveu-ne unes branquetes per decorar els plats.

Nota: No cometeu l'error de comprar un vi de poca qualitat per cuinar i un de millor per beure. Si teniu a la nevera una ampolla de vi el podeu anar utilitzant diverses vegades i no correreu el perill de fer malbé un bon plat amb un ingredient de baixa qualitat. El nostre país és ple de bons vins a un preu més que raonable.

Per descomptat, les cloïsses que no s'obren mentre es cuinen no poden ser servides amb les altres. S'han de llençar immediatament.

Biografia sobre Mn. Bartolomé Pons

PACS DEL PENEDÈS.— El 9 d'agost passat va tenir lloc a l'església de Sant Genís de Pacs l'acte de presentació del llibre *Bartolomé Pons Sintes. Configurado con Cristo en su muerte*, de Guillermo Pons Pons i editat per la Biblioteca de Autores Cristianos. Es tracta de la biografia de Bartolomé Pons Sintes, un capellà

senzill i humil que, després d'exercir el seu ministeri en molts pobles, va ser assassinat, únicament per la seva condició sacerdotal, a la comarca del Penedès el 26 de juliol del 1936. Nascut a Maó el 1888, la seva memòria resta encara viva, especialment a la parròquia de Pacs del Penedès, on se'l recorda amb afecte i veneració. (J.A.S.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Marcos Portugal, compositor

En la sèrie de segells que Portugal va dedicar el 1974 als grans compositors portuguesos, destaquem avui el que homenatja el musicòleg Marcos Portugal (Lisboa, 1762 - Rio de Janeiro, 1830). El seu nom complet era Marcos António da Fonseca Portugal. Deixeble del compositor italià Barselli, va ser mestre auxiliar de l'Òpera de Madrid i mestre de capella de la cort al seu país. Davant de la invasió francesa (1807), va viatjar amb els reis de Portugal a Rio de Janeiro, on va ser nomenat director general de música de cambra, tant religiosa com escènica. Va viatjar molt, sobretot a Itàlia, i va compondre gairebé quaranta òperes. Fou mestre de cant de la cèlebre soprano Angelica Catalani.

Montserrat, l'art d'una orografia única

■ Exposició de pintures de Jaume Muxart sobre la muntanya sagrada

BARCELONA.— El Museu Diocesà de Barcelona acull fins al 17 de setembre una magnífica exposició de pintures a l'oli titulada *Montserrat*. L'autor d'aquestes obres és Jaume Muxart (Martorell, 1922). Oferim als nostres lectors un article de Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona i delegat episcopal del Patrimoni Cultural de l'arquebisbat de Barcelona, sobre aquesta mostra.

No sé si els paratges emblemàtics poden forjar la història humana o, a l'inrevés, la vida i els costums dels homes determinen llurs símbols topogràfics. Per això ens podem preguntar: Catalunya la feren els símbols, com Montserrat o el *mare nostrum*, o al revés? Sigui com sigui és obvi que Montserrat, amb la seva imatge mariana, és un dels emblemes més importants de la nostra terra i història.

Recordo un curiós document de l'any 928 en el qual Sunyer, comte de Barcelona, magnífica el seu pare Guifré el Pelós, perquè havia conquerit als sarraïns castells i d'altres els havia aixecat de planta per tot el Llobregat, així com també havia envaït la muntanya de Montserrat. «Amb aquelles talaies i torricons —més de mil, s'hi inclouen cadascun dels pics montserratins— la zona conquerida ja estava segura, ferma i decidida.» Ara Catalunya ja existeix, i així Montserrat forjà Catalunya.

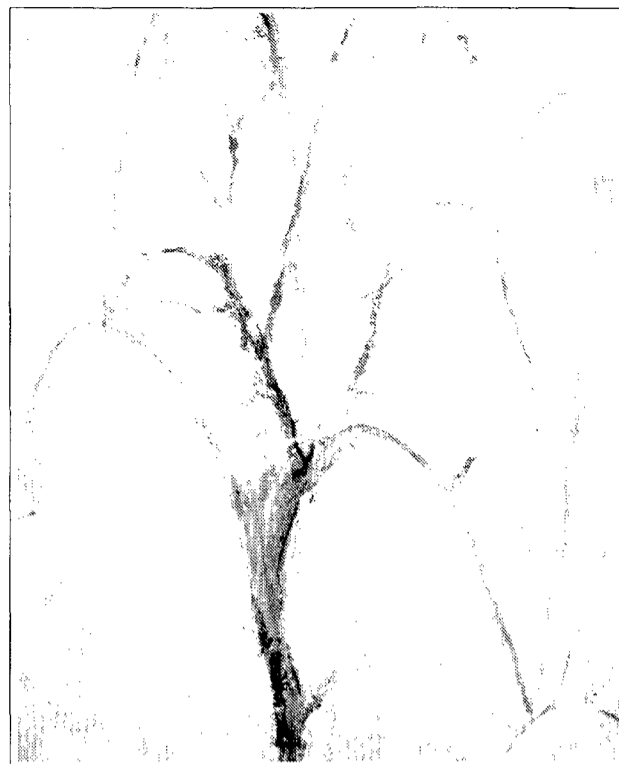
Calia, però, sublimar aquest esdeveniment i també els roquissars inexpugnables creant un monestir i una imatge. Així neix també Montserrat, signe clar i evident de la identitat i caràcter típics d'una nova nació i dels seus homes i dones.

Montserrat, símbol entranyable, tanmateix, fou completat amb un altre que és la Mercè. Montserrat i la Mercè són els dos emblemes que encarnen el tipus peculiar de ser de Catalunya. Ambdós paratges, santuaris i imatges són complementaris i sintetitzen el tarannà religiós i àdhuc social del nostre país. Les dues patrones, la de Catalunya i la de Barcelona, estructuren les virtuts i els valors més característics de la història del nostre poble.

Cal sempre evocar Montserrat i la Mercè si volem que les nostres gents cultivin aquests valors i progressin a través d'ells envers la seva pròpia identitat i glòria. Per això és tan important la contemplació de la present mostra de l'artista Muxart, ja que ens introdueix bellament en el mateix nucli o l'arrel identificadora catalana.

Òbviament —afirma el pare Miquel d'Esplugues en un memorable article, *Lo ideal de la Mercè*—, Catalunya té dues psicologies clarament apuntades en la seva història que a vegades poden presentar-se, també, antagòniques: la de la muntanya, que és serena, introvertida, amb molt de seny i, generalment, estreta, reclusa en les seves pròpies fronteres. I la del mar que és suau, amplíssima, generosa i a voltes aventurera i amb algunes rauxes. Aquestes dues psicologies, la síntesi de les quals constitueix el nostre peculiar temperament, neixen de l'esfera natural i es completen harmoniosament en l'àmbit religiós, tenint dos símbols igualment augusts i venerables: Montserrat i Mercè.

Josep M. Martí Bonet

Un dels quadres que es poden veure a l'exposició.

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa
per a
l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara

només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐	Edició en castellà ☐
Nom <input type="text"/>	Cognoms <input type="text"/>
Adreça <input type="text"/>	N.I.F. <input type="text"/>
D.P. <input type="text"/>	Població <input type="text"/>
Tel. <input type="text"/>	

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 11.180 ptes. per any	☐ Amb dos pagaments semestral de 5.590 ptes.	☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)	☐ Xec nominatiu que adjunto
---	---	---	--

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular <input type="text"/>			
Entitat <input type="text"/>	Oficina <input type="text"/>	DC <input type="text"/>	Compte <input type="text"/>
Data <input type="text"/>	Signatura del titular del compte <input type="text"/>		

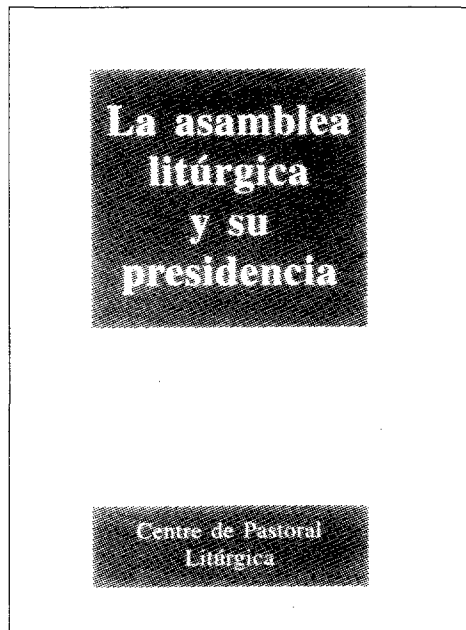
Envieu aquesta butlleta a nom de: **CATALUNYA CRISTIANA (Departament de Subscripcions)**
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Llibres

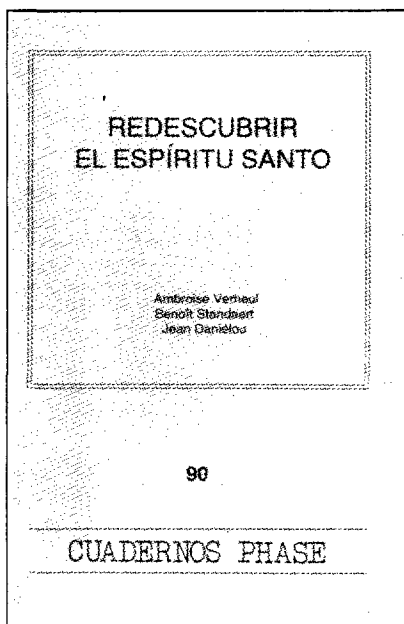
Font de vida espiritual

Crear assemblea, aconseguir que sigui el lloc de trobada de la comunitat amb el Senyor, presidir-la de manera que es potenciï la cohesió en la fe i en l'esperança i que s'experimenti la força salvadora de Jesucrist són els objectius essencials dels que participen en l'assemblea litúrgica. Sempre cal reflexionar sobre el significat de l'assemblea i sobre la seva presidència; i sempre és útil prestar atenció als grans i petits detalls que en facilitin una millor realització. Aquest llibre, que consta de dues parts, vol ajudar en aquest camí. En la primera hi ha reflexions i orientacions sobre l'assemblea, mentre que en la segona es parla del ministeri fonamental del president. (C.C.)

► **La assemblea litúrgica y su presidencia.** Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, Barcelona 1996, 128 pàg.

L'Esperit Sant, un gran desconegut

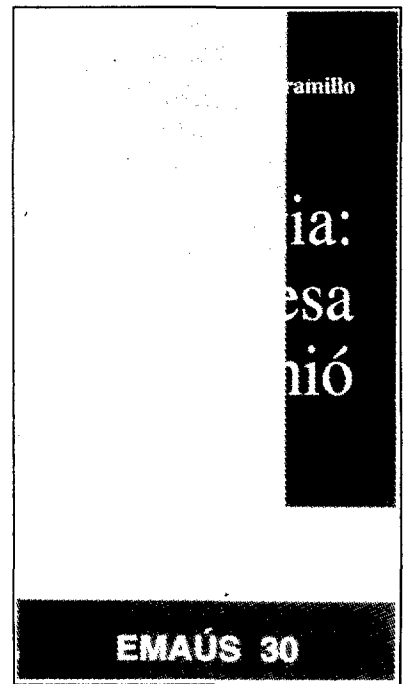
Tres treballs s'han publicat en aquest volum, el nexa comú del qual és l'estudi sobre l'Esperit Sant. Ambroise Verheul comenta els símbols de l'Esperit Sant que apareixen a la Bíblia i a la litúrgia (l'aire, l'aigua, el foc i la unció). Benoît Standaert revela el misteri de l'Esperit Sant a les Sagrades Escripures i a la litúrgia. Per la seva part, Jean Daniélou parla àmpliament de l'efusió de l'Esperit Sant en el sagrament de la Confirmació. (C.C.)

◀ **AA.DD., Redescubrir el Espíritu Santo.** Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Cuadernos Phase, Barcelona 1998, 54 pàg.

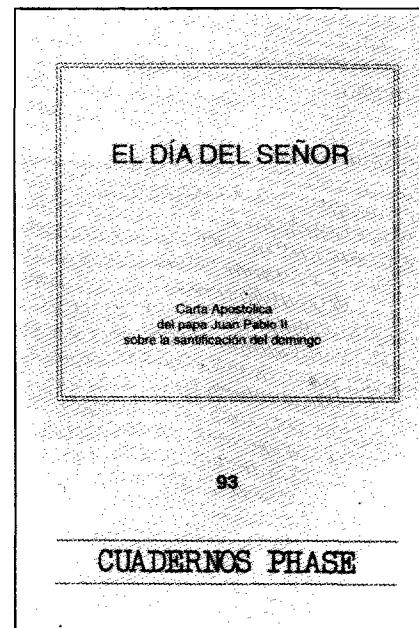
Per una nova evangelització

«He intentat reflexionar sobre el lligament entre litúrgia, pobresa i fraternitat. La meua relació més habitual amb els qui en l'Església es dediquen preferentment a la pastoral caritativa i social ha estat molt present en el desenvolupament d'aquestes reflexions.» Són paraules de Pedro Jaramillo, autor d'aquesta obra, on ha reflexionat molt sobre la necessària relació del testimoni de la caritat i la promoció de la justícia amb la celebració i la transmissió de la fe. Litúrgia i pobresa són dues realitats per les quals el cristià se sent constantment interpel·lat. (C.C.)

► **Pedro Jaramillo, Litúrgia: de pobresa a comunió.** Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, Barcelona 1998, 75 pàg.

La santificació del diumenge

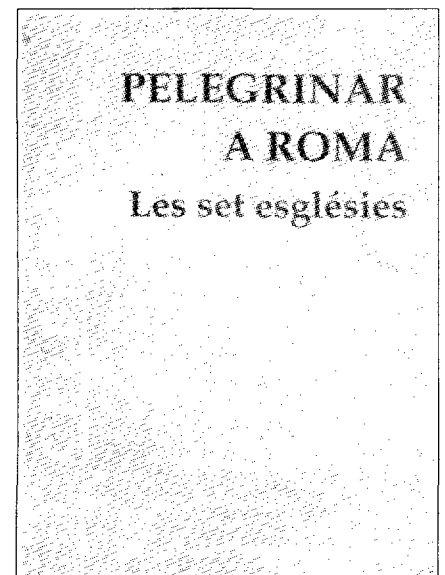
El 31 de maig del 1998, solemnitat de Pentecosta, el papa Joan Pau II va publicar la carta apostòlica *Dies Domini* adreçada principalment a l'episcopat, al clergat i als fidels sobre la santificació del diumenge. La col·lecció Cuadernos Phase del Centre de Pastoral Litúrgica ens ofereix ara el text íntegre d'aquesta importantíssima reflexió feta pel Sant Pare sobre l'anomenada «Pasqua de la setmana». (C.C.)

◀ **El Día del Señor.** Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Cuadernos Phase, Barcelona 1998, 70 pàg.

El sentit espiritual de la peregrinació

Aquest manual proposa al lector visitar set esglésies de Roma. Són les següents: San Pere del Vaticà, San Pau fora muralles, la basílica de Sant Sebastià, Sant Joan del Laterà, la Santa Creu de Jerusalem, Sant Llorenç fora muralles i Santa Maria la Major. A més d'indicacions històriques i artístiques, s'ofereixen unes reflexions sobre el sentit espiritual de la peregrinació en aquests temples, juntament amb alguns textos del Nou Testament per a la pregària personal o comunitària. (C.C.)

► **Peregrinar a Roma. Les set esglésies.** Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Celebrar, Barcelona 1999, 67 pàg.

**EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ
EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.**

T2000

**Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!**

El llibre de la setmana

El valor dels testimonis

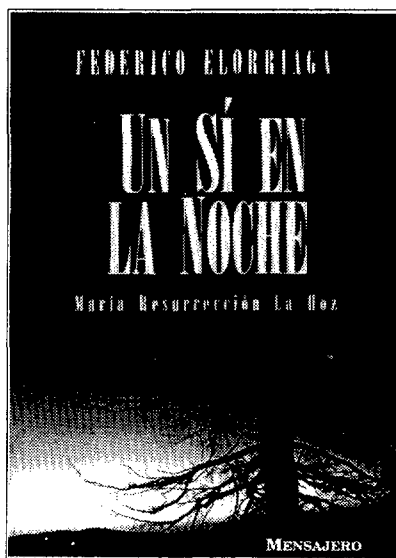
Perquè un judici sigui amb probabilitats d'aproximar-nos a la veritat d'allò que jutgem, és molt convenient tenir testimonis.

L'aventura humana els necessita, des dels que han estat protagonistes de fets extraordinaris de la Història, fins als que viuen la seva vida en l'anonimat d'una vida normal, amb els seus vaivens, triomfs i misèries.

És a més important, en el gènere de la biografia, que es presentin models de vegades desconeguts, però sempre encoratjadors per arribar a viure la rutina de la vida amb unes poques possibilitats d'èxit, encara que aparentment se cerneixin damunt nostre nuvolades massa negres per poder dir que fugirem del ruixat o de la tempesta.

María Resurrección La Hoz, la protagonista de *Un sí en la noche*, de la mateixa manera que Margarita María de Alacoque són protagonistes excepcionals de vides amagades, que tenen el valor que dona l'heroïtat callada de qui és capaç de romandre fidel al propi destí, malgrat tots els pesars. I això és el que han pretès els seus biògrafs.

María Resurrección va tenir una vida breu. Convido a seguir-la a les pàgines d'aquest llibre, per entendre què pot ser un heroi anònim. Una heroïna, més exactament. I això és estimulant, en l'època en què les pàgines de cuixé acolorit i brillant de les innombrables revistes del cor no airegen més que incitacions a l'espectacle, fins i tot a costa del soroll i de l'escàndol, fent honor a una fama frívola i super-

Federico ELORRIAGA,
Un sí en la noche.
Mensajero, Bilbao 1999, 326 pàg.

Bernard DESCOULEURS/
Christiane GAUD.
A corazón abierto,
Mensajero, Bilbao 1999, 124 pàg.

ficial. María Resurrección va dir sí a la vida en una crònica continuada de patiment acceptat, no amb resignació, sinó amb esperança. Perquè aprenguem a ser més coherents i menys epidèrmics en les nostres reaccions vitals, i sapiguem donar a la vida el que ella ens dona, que és sempre un misteri de transformació fins i tot enmig de la foscor.

Margarita María no viu en la nit, sinó en l'alba. Amb això vull dir que la seva biografia és com una història d'amor en la brisa fresca del matí. El seu missatge existencial és el d'una persona que vol fer entendre que només amb bondat, comprensió i perseverança en l'estimació es pot arribar a dominar una vida que de vegades sembla que vulgui fer dentades de mort, gràcies a la insensatesa dels homes.

Margarita María va ser una dona apa-

rentment callada, però que va experimentar el que ja havia dit Lope de Vega, quan en el més famós dels seus sonets acaba amb l'endecasíl·lab *esto es amor, quien lo probó lo sabe*. El que passa, però, és que Lope parlava del patiment i l'amor de l'immediat, i Margarita María és la protagonista d'un amor que va més enllà de l'anècdota. Aquesta és la diferència que fa que aquests dos llibres siguin interes-

sants en allò que tenen d'estimulants i interessants biografies, que poden ser una lectura excel·lent i profitosa per a l'estiu, i alhora per aprendre com fugir de la frivolitat.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Col·lecció discogràfica

S'ha presentat el segon volum de la col·lecció *Mestres de la Sardana*, dedicat al compositor Pere Fontàs i Puig, amb el subtítol *Sardanes dedicades, Fontàs dirigeix Fontàs*.

La col·lecció compta amb les col·laboracions de les entitats Agrupació Sardanista de Ripoll, Agrupació Sardanista d'Amer, Foment de la Sardana Pep Ventura, Secció Sardanista del Progrés de Martorell, Agrupació Sardanista de Cardedeu, Agrupació Sardanista L'Ideal d'en Clavé de Les Roquetes, Foment de la Sardana de Banyoles, i Manuel Miralles i Barnada, de Cassà de la Selva, un bloc d'entitats important del qual cal esperar també importants resultats.

El disc presenta un total de dotze sardanes, totes del mestre Fontàs, interpretades per la cobla Els Montgrins, sota la direcció musical de Joan Casas.

Els mèrits de Pere Fontàs com a compositor són ja prou coneguts, però és

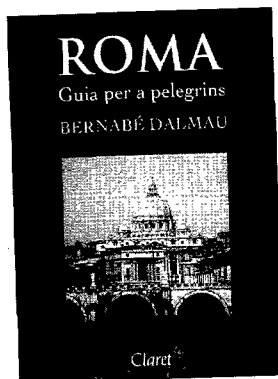
plaent, en el moment de presentar un disc monogràfic seu, recordar els seus èxits populars, quan a Igualada, el 1975, la sardana *Montsevals* és proclamada Sardana de l'Any, quan repeteix en aconseguir aquest guardó el 1977, amb *El parc de la Guineu*, i encara en haver arribat a finalistes d'aquella competició amb *Maria Pilar* el 1976, o sigui entre les dues guanyadores de Sardana de l'Any, i la sardana *Solitud*, finalista l'any 1980.

I ens cal encara esmentar un premi més important aconseguit per Pere Fontàs, el Premi Joaquim Serra, l'any 1980, amb la seva sardana *Castell d'Estela*.

A part i per cloure aquest breu currículum que presentem de Pere Fontàs, fem esment de la seva activitat d'instrumentista de fiscorn, actuant a les cobles Moderna d'Amer, La Principal Amerense, Els Montgrins i La Selvatana, de la qual el 1964 serà nomenat director.

Josep Ventura

Claret

Bernabé Dalmau
Roma
Guia per a pelegrins

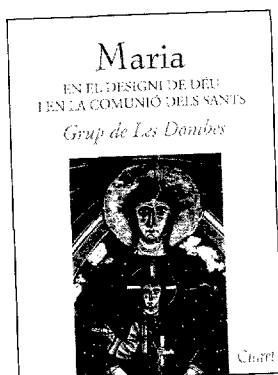
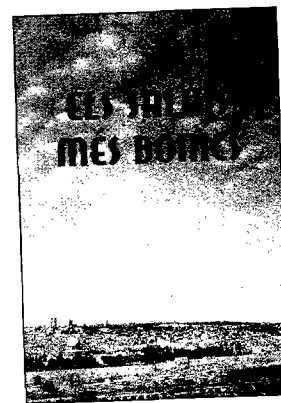
La guia present està pensada per a pelegrins que vulguin aprofitar tots els "ganxos" que la ciutat de Roma ens ofereix. Hi té preponderància l'aspecte religiós i no hi ha concessions, per exemple, a la dimensió gastronòmica. Però sí que els valors culturals que fan de Roma una ciutat única hi són subratllats, per tal que el viatge sigui ben aprofitat.

Daus 195. 192 p.

Els salms més bonics

En els salms aprenem com és el Senyor i som portats a lloar el seu amor, la seva omnipotència i la seva bondat. Tot sovint les pregàries de la Bíblia canten la terra d'Israel, especialment Jerusalem. Aquest llibre combina fragments dels salms més bonics amb imatges de gran bellesa de Terra Santa.

Festa 17. 96 p. PVP: 1.700 ptes.

Grup de Les Dombes
Maria

en el disseny de Déu i en la comunió dels sants

El Grup Ecumènic de Les Dombes afronta el tema de la mare de Déu, que ha estat des de sempre un dels temes tabú en el diàleg ecumènic, i proposa pistes de reconversió i de reconciliació per a les esglésies cristianes.

Daus 194. 208 p

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h, 20.00 h.

✓ AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h.

✓ ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.30 h.

✓ BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.
Capella de Fornells
V.: 18.45 h.
Capella Sa Tuna
V.: 19.00 h.

✓ BENICARLÓ

Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.

✓ BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ CABRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ CADAQUÈS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme
V.: 18.45 h.

✓ CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h,
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ CALELLA DE PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Pere
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.

✓ CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermite del Remei
D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Col·legi Edumar
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. D.:
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ DELTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h,
12.00 h, 20.30 h.

✓ ESTARTIT, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ HOSPITALET DE L'INFANT, L'

Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANÇÀ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Capella de la Immaculada
D.: 10.00 h.
Capella del Centre Mèdic
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ MASNOU, EL

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ PALAMÒS

Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,

11.00 h, 20.00 h.

Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 11.20 h, 19.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
Les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ PREMIA DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ ROSES

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ SALOU

Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ SANT ANDREU DE LLAVANERES

Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ SANT GENÍS DE PALAFOLLS

Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.
SANT POL DE MAR
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.

Temple de Sant Pau
V.: 18.30 h.

✓ SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.

✓ TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà
D.: 9.30

✓ TORROELLA DE MONTGRÍ

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de l'Hospital
D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ VENDRELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ VILANOVA I LA GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.00 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ VILASSAR DE MAR

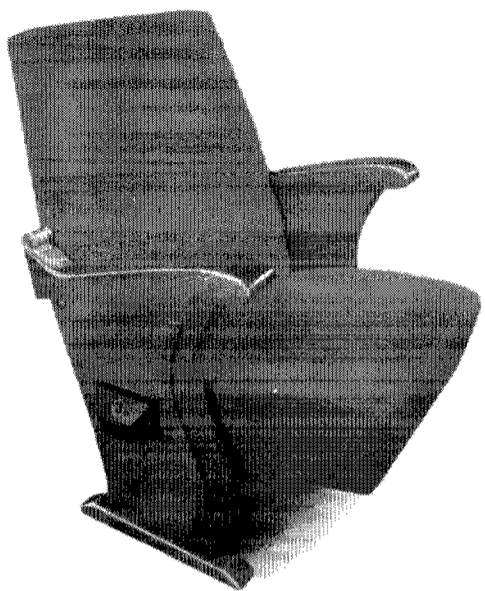
Parròquia de Sant Joan
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 9.00 h,
11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ VINARÒS

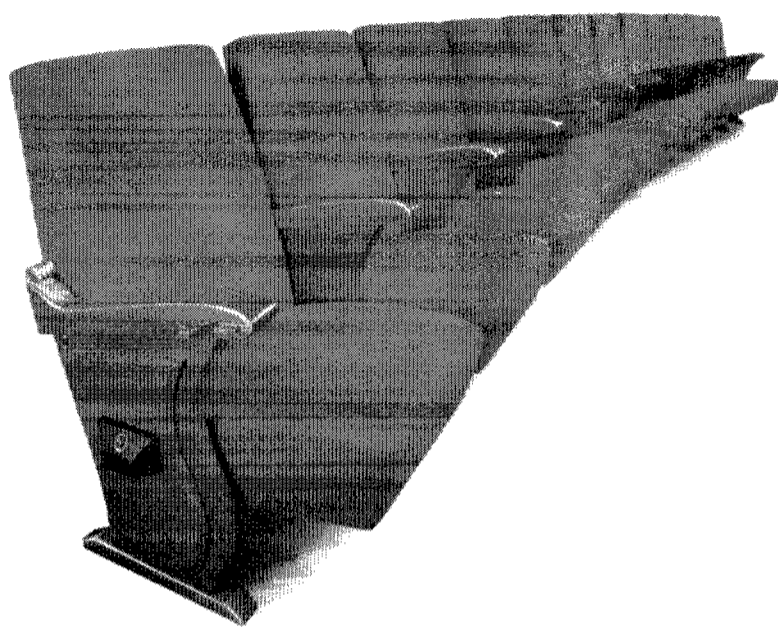
Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

NOTES: V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Per motius d'espai publicarem de manera alternativa una setmana els llocs d'estiueig de l'interior i l'altra els de la costa.

Abans

Ara

CATALUNYA, UN PAÍS QUE CREIX EN CULTURA

De 339 biblioteques l'any 1980 hem passat a 891. I d'uns 16.000 llibres anuals a més de 22.000, en només dos anys.

Hem inaugurat el Teatre Nacional, l'Auditori i hem remodelat la Biblioteca Nacional de Catalunya.

Anem recuperant el nostre patrimoni arquitectònic. Hem ampliat les seccions temàtiques del Museu de la Ciència i de la Tècnica.

I, ben aviat, tindrem de nou l'emblemàtic Liceu.

I tot això al servei de la gent.

I és que en cultura mai no s'acaba de créixer.

**Generalitat
de Catalunya**

Des de les 02.15 a les 07.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 07.05 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emet informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 07.00-07.05 *Espurna d'alba* (espai de poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
22.00-22.05 *Informatiu Resum* (resum del dia).
22.05-22.10 *Punt i coma* (repàs a la normativa del català). Presentat per Dani Vilaró i Cristina Perelló.
22.10-22.30 *Radiofórmula musical*
22.30-23.00 *Estampes quotidianes* (personatges). Presentat per Bàrbara Arqué i Enric Nogueras.
23.00-00.00 *Música retrobada* (música de tots els temps). Presentat per Josep Teix.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimarts

- 07.00-07.05 *Espurna d'alba* (espai de poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
22.00-22.05 *Informatiu Resum* (resum del dia).
22.05-22.10 *Punt i coma* (repàs a la normativa del català). Presentat per Dani Vilaró i Cristina Perelló.
22.10-22.30 *Radiofórmula musical*
22.30-23.00 *La cova del country* (música country). Presentat per Rafael Corbi.
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat per Teresa Pou.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 07.00-07.05 *Espurna d'alba* (espai de poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
22.00-22.05 *Informatiu Resum* (resum del dia).
22.05-22.10 *Punt i coma* (repàs a la normativa del català). Presentat per Dani Vilaró i Cristina Perelló.
22.10-22.30 *Radiofórmula musical*
22.30-23.00 *Dial de somnis* (cançons). Presentat per Txell Bonet i Maria Sierra Rodríguez.
23.00-00.00 *Radioema* (espai de poesia). Presentat per Mar Cortés.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 07.00-07.05 *Espurna d'alba* (espai de poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
22.00-22.05 *Informatiu Resum* (resum del dia).
22.05-22.10 *Punt i coma* (repàs a la normativa del català). Presentat per Dani Vilaró i Cristina Perelló.
22.10-22.30 *Radiofórmula musical*
22.30-23.00 *Cafè internacional* (música i reflexió). Presentat per Àngel Rodríguez.
23.00-00.00 *Bolero & companyia* (clàssics del Bolero i altres gèneres llatinoamericans). Presentat per Maria Fitó.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 07.00-07.05 *Espurna d'alba* (espai de poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
22.00-22.05 *Informatiu Resum* (resum del dia).
22.05-23.00 *Ens diran que no* (magazine d'estiu). Presentat per Roger Serra i Xavi Puig.
23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges). Presentat per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 07.00-07.05 *Espurna d'alba* (espai de poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
22.00-22.05 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat per Josep Chavarría i Xavier Cazeneuve.
23.00-23.30 *Track 0* (música catalana). Presentat per Gisela Puntí.
23.30-00.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
22.00-22.10 *Mar de claror* (catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
22.10-23.30 *Passió pel cant* (òpera). Presentat per Antoni Roig.
23.30-00.00 *Tercer mil·lenni* (espai de reflexió). Presentat per Cristina Orduña.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Desconnexions de Ràdio Estel**Dilluns**

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Dimarts

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Dimecres

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Dijous

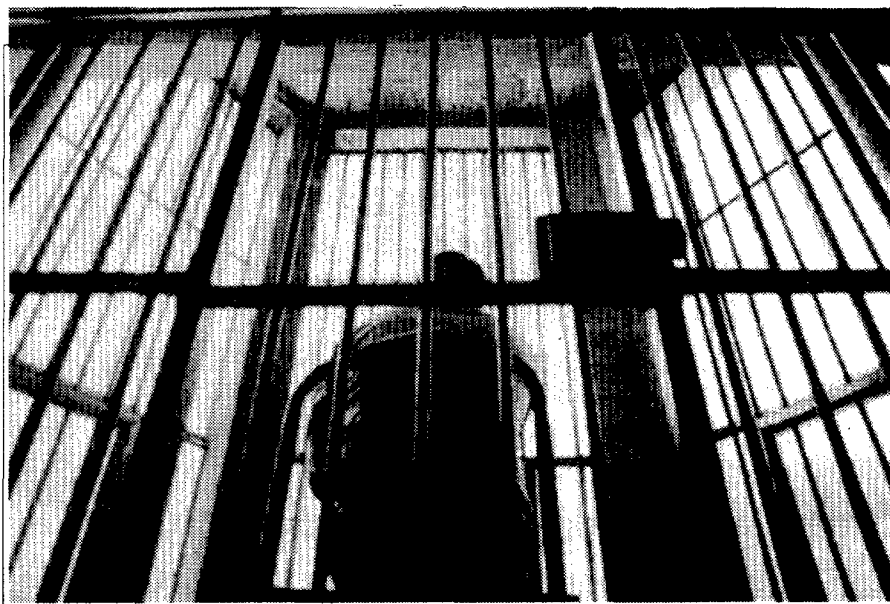
- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*
21.30 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Diumenge

- 08.30 *La Taula de l'Evangeli* (repetició)

La pastoral penitenciària s'ocupa de la problemàtica de les presons.

Diumenge 22

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).

09.30 *Pueblo de Dios*

«Camino de libertad.»

La pastoral penitenciària és un dels mitjans més eficaços de l'Església per treballar en la problemàtica de les presons i dels reclusos.

10.00 *Últimas preguntas*

10.25 *Testimonio*

10.30 *Santa Missa*

Amb la participació del Cor Parroquial de Bagà (el Berguedà, bisbat de Solsona), sota la direcció de Ramon Quintana.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

Dilluns 23

17.15 *Pueblo de Dios*

**CASA
GAY**

**SERVEI DE LLOGUER PER A
FESTES I BANQUETS.**

**CADIRES, TAULES, CRISTALLERIA,
VAIXELLA, ETC.**

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14

Tel. 933 181 495 - 933 016 731 - Fax 934 124 455

Des del carrer

Virgínia Pueyo (Sarrià de Ter, 1972) és la primera dona que ocupa el càrrec de responsable a l'àrea de pastoral juvenil a Girona.

Vinculada a la seva parròquia, on fa tasques d'animació pastoral a diferents nivells, treballa a la Caixa de Girona com a operadora en el Mercat Interbancari i es mostra partidària d'escoltar la veu dels joves per tal d'aconseguir portar l'Evangelí a la societat.

Virgínia Pueyo i Ros és la delegada de pastoral de joves de la diòcesi de Girona

«El nostre objectiu és fer present Jesús en la vida dels joves»

—Als joves només els poden evangelitzar els joves?

—L'evangelització dels joves, segons el meu parer, no és una exclusivitat dels joves. Crec que aquesta tasca la pot dur a terme qualsevol que, independentment de l'edat, els presenti un model coherent on trobin un testimoni d'allò que es presenta. Un jove, pel fet de tenir més semblances i punts comuns amb un altra persona de la seva edat, pot oferir-li una proposta més adient a les seves preferències i que per a ella sigui més atractiva, però mai sense oblidar que el que compte és que hi hagi coherència.

—Què canvia amb el seu nomenament com a delegada de joves?

—El canvi més significatiu no és tant a nivell personal, sinó estructural. Si bé fins ara la Pastoral de Joves estava dins de la Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar, ara s'ha creat el Secretariat de Pastoral de Joves, que pertany a la Delegació, que serà el que tindrà cura d'aquesta pastoral especí-

fica. El Secretariat estarà integrat pel delegat i consiliari i un equip d'entre cinc i vuit persones; es procurarà que siguin joves en actiu i representatius de les diferents zones i moviments de la diòcesi. Això permetrà estar a prop dels joves, conèixer i impulsar les iniciatives i propostes que hi hagi i ser-hi present.

No pretenem fer grans canvis, sinó mantenir una línia de continuïtat amb el treball fet fins ara, escoltant sobretot la veu dels joves, per fer un treball que respongui a les seves inquietuds i necessitats, per així anar responant al nostre objectiu, que és fer present Jesús en la vida dels joves.

—Girona jove es mou?

—Certament, a Girona s'està fent feina, i tant des de les coordinadores d'arxiprestats, com des dels moviments o serveis, s'estan duent a terme activitats, accions..., i s'ofereixen propostes als joves i als infants. El més important és coordinar i impulsar tota aquesta feina, perquè puguin arribar a més nois i

noies, als qui ja estan en actiu i aquells que no acaben de trobar el seu lloc a la parròquia o en un moviment concret.

—El jove es compromet o és indiferent?

—Trobem joves molt compromesos, d'altres que prenen compromisos puntuals o aquells que per la situació personal d'estudis, laboral..., resten en un pla més passiu i això fa molt difícil una valoració general.

Potser una de les mancances que es constata més és la manca de temps. El jove, com els adults, està en una societat que valora el fer moltes coses, tenir totes les hores ocupades..., i això fa que a vegades sigui difícil poder dedicar temps a la formació personal, a la parròquia o al moviment on s'està vinculat. Un altre aspecte que la gent que treballa amb joves constata és que el jove necessita ajuda per englobar el procés que fa com a cristià dins del seu procés personal, que l'assumeixi com un tot.

Miriam Díez i Bosch

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Sortits del Pare (5)

Hem perdut la memòria de Déu?

A l fill pròdig, en el punt més fosc del seu laberint, quan envejava les garrofes que menjaven els porcs..., li restava, tanmateix, una pista de sortida: la memòria del pare. Per això va poder evocar-ne la figura, recordar-ne la casa amb els jornalers que hi tenien pa de sobres, reflexionar-hi. Ell havia volgut anticipar-li la mort, en demanar-li, quan no n'era temps, la part d'herència que li tocava, però el pare, feliçment, restava viu. I si, en una hora altiva, el *sobre-jo* patern se li havia afigurat una nosa feixuga, ara el seu record el penetrava com una brisa fina que li alleujava la xafogor de l'ànima. Per sort ell, el fill, no era un jo solitari, exhaurit en el seu fracàs. Existia un tu a qui anar a trobar i tornar a dir-li pare. Un tu alliberador, que li feia possible de reconciliar-se, en primer lloc, amb el seu propi jo: «L'aniré a trobar...»

Si de la paràbola passem a allò que amb ella ens fa avinent Jesús, la bona notícia del Pare, podem preguntar-nos: com està la memòria de Déu dels homes i dones d'avui?

«Ha passat una cosa, va escriure T. S. Eliot, que no havia passat mai. Els homes han abandonat Déu no per altres deus, sinó per cap déu.»

La pèrdua de la memòria de Déu empobreix dramàticament: fa de qui la pateix un fill pròdig sense possibilitat de retorn. Podem parlar de pèrdua perquè no ha estat sempre així, «no havia passat mai...» L'ateisme és un fet posterior, no pas anterior a la vivència religiosa. «El reduccionisme, com explicació atea dels orígens de la religió, o com a predicció del seu acabament fatal, és avui reconegut com un error de mètode des del punt de vista empí-

ric» (Hervé Carrier). Dins la mateixa perspectiva, Joan Pau II ha parlat de la pèrdua de Déu com d'una mutilació de l'home. No retorn, solitud, mutilació... Ja fa cinquanta anys que Henri de Lubac parlava del *drama de l'humanisme ateu*.

Però potser la desaparició de Déu de l'horitzó de l'home mai no és total... Potser en la complexitat indesxifrable de l'interior de cada persona la nostàlgia, una certa capacitat de percepció del transcendent, el desig..., són un fil d'Ariadna gairebé imperceptible, però indestructible. De Viktor Emil Frankl, psiquiatre de la vella escola de Viena, són aquestes paraules: «Precisament quan no hi ha ningú amb qui dialogar, quan l'home sembla que es dirigeixi al buit, al no-res, aleshores parla amb el tu etern.» «Hi ha en nosaltres una nostàlgia tan fonda, que només pot referir-se a Déu.» «La set, diu en aquest context Franz Werfel, demostra l'existència de l'aigua.»

Des d'un punt de vista objectiu, pot la ciència satisfer el desig? És cert que del *big-bang* ençà cada dia en sabem més coses. Coses, val a dir-ho, apassionants. Però, i del *big-bang* enllà? «Res no pot explicar el *cop de colze* que va disparar l'explosió original», ha dit l'astrònom francès Pierre Kohler. «Res, ha afegit, fora d'una consideració religiosa.»

En arribar aquí, molts, a nivell savi i a nivell popular, parlen de creure en un quelcom imprecís... Però no és aquesta pobra resposta la resposta de Jesús.

Ara mateix

Impromptu

Les ànimes senzilles no tenen història

«Els cors a la mà no tenen història», deia François Mauriac en la presentació d'una de les seves novel·les més famoses, *Thérèse Desqueyroux*. Jo afegiria que aquests «cors a la mà» —traduïm-ho per «ànimes senzilles»— si bé no tenen història, la fan. Fan història precisament amb la seva manera de ser, d'actuar. Amb el seu saber obeir, que els ensenya a manar. Amb el seu saber escoltar, i en saber respondre adequadament. La fan amb el seu lliurament desinteressat als altres. Amb el seu servei a les causes justes, sense aspirar a res més que servir. Servir Déu en la seva Església. Servir el país des de l'angle més a prop de la realitat, i gratuïtament... Així era el meu amic Magí Hortal.

Per què escric tot això? Un amic lector, tots els lectors són amics, després del meu comentari emocionat, s'interessa per saber coses de la vida del meu amic. Doncs era així. Com correspon a una ànima senzilla, sense història, però que en coneix el seu pes, i l'ha servida. I, servint-la, ha fet història.

I no puc dir res més. Potser algun dia me'n passaria comptes...

Oriol Camps